

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

2

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΑΝΔΕΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

ΤΑΚΗ Κ.

Πρόσεξε!...

Ὁ ὁδηγὸς ἐπαναλάμβανε διαρκῶς αὐτὴ τὴ λέξι. Ἐπὶ δέκα ὥρες τώρα προχωροῦσαν στὴν ὑπόγεια στοὰ μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἀποπνικτικὴ καὶ ἄλλοτε παγωμένη. Ἀλλὰ οἱ προειδοποιήσεις τοῦ συντρόφου του δὲν σταματοῦσαν τὸν Ρομπέρ Περῶ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ προχωρήσῃ καὶ συνέχιζε τὴν πορεία του.

—Πρέσεξε

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ὁ ὁδηγὸς, ἕνας μιγάς Ἰνδιάνος, προειδοποίησε τὸν Περῶ, ποὺ τὸν εἶχε προσλάβει μερικὲς ἡμέρες πρὶν γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ φοβερὸ αὐτὸ σπήλαιο.

Ὁ Ρομπέρ Περῶ, εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς «Οὐνιβέρ», τῆς μεγάλης Παρισινῆς ἐφημερίδος, εἶχε φτάσει στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μὲ σκοπὸ νὰ κάνῃ ἕνα ἐπιτόπιο ρεπορτάζ στὴν καρδιά τῆς ὁροσειρᾶς τῶν Ἀνδεων. Μὲ σιδηρόδρομο, μὲ ἀεροπλάνο, μὲ αὐτοκίνητο, μὲ ζῶα, εἶχε διασχίσει χιλιάδες χιλιόμετρα, γνωρίζοντας κάθε μέρα καινούργιες χώρες. Ἐπὶ τέλους εἶχε φτάσει στὴ μυστηριώδη ὁροσειρά.

‘Ο ‘Αροκάνι, διάσημος σ’ ολόκληρη την περιοχή για την ικανότητά του καὶ τὴν τέλεια γνώσι τοῦ βουνοῦ, εἶχε δεχτῇ ἰνὰ τὸν συνοδεύσῃ. Κι’ αὐτὸ τὸ ἔκανε ὄχι τόσο γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα, ὅσο γιὰτὶ ἤθελε κι’ ὁ ἴδιος νὰ προχωρήσῃ πρὸ βροθεῖα στὴν καρδιά τῆς μεγάλης ὁροσειράς.

‘Ο μιγάς - ὁδηγὸς εἶχε κατολᾶβε ὅτι ὁ Ρομπέρ ἦταν ἕνας ἄντρας, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐπιβόλλονται ἀμέσως μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐντοχή τους. ‘Απὸ τὴν πρώτη στιγμή οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν νοιώσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, καὶ τώρα προχωροῦσαν ἐνωμένοι γιὰ τὴ μεγάλη περιπέτεια.

Τὴν προηγούμενη, εἶχαν ἐγκαταστήσει τὸν καταυλισμό τους σ’ ἕνα μεγάλο φαράγγι. Τὰ μουλάρια, ἐξηντημένα, δὲν μπορούσαν πιά νὰ προχωρήσουν. Τὸ μεγάλο ὕψος ἐξουθενῶνε καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα. ‘Εν τούτοις, ὁ Περὼ δὲν ἄκουσε τίς συμβουλές τοῦ ‘Αροκάνι καὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξερευνήσῃ τὴ μεγάλη ἐκείνη σπηλιά. ‘Απὸ τὸν καταυλισμό ἐβλεπε τὸ στόμιό της νὰ χάσκη στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. ‘Εγκατολιέποντας τὰ μουλάρια, ἀκολούθησαν ἕνα στενὸ μονοπάτι δίπλα στὸ φαράγγι. Σὲ κάθε βῆμα τοὺς παραμόνευε ὁ θάνατος. ‘Εκείνοι δὲως ὅλο καὶ προχωροῦσαν.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, κι’ ἐνῶ μιὰ τρομερὴ ζέστη τοὺς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή, ἔφτασαν στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. ‘Εκεῖ σταμάτησαν γιὰ λίγο.

Ψηλά, πολὺ ψηλά, πετοῦσαν καμμιὰ δεκαριὰ γιγάντια πουλιά. ‘Ο ‘Αροκάνι τὰ ἔδειξε στὸν κύριό του.

—Μᾶς παραμονεύουν, εἶπε.

‘Ο Ρομπέρ σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορα καὶ περνώντας πρῶτος, μπῆκε στὴ σπηλιά. Ἡ ὑγρασία τοῦ βάραινε τίς πλάτες σὰν ἕνα ἀβάσταχτο φορτίο. ‘Εκανε μισοικὰ βήματα. ‘Ο ἀέρας, ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πρὸ ὕγρός, τὸν γτυποῦσε δυνατὰ στὸ πρόσωπο.

Εἶχε μαζί του ἕνα ἤλεκτρικὸ φανάρι. Τὸ ἄναψε.

—Κύτταξε, εἶπε δείχνοντας πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιάς.

Μέσα ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ φανοῦ, διέκριναν μιὰ τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποία μὲ δυσκολία θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα.

‘Ο ὁδηγὸς ἔκανε τὸ σταυρό του. Πλησίασε στὸ ἀνοιγμα σιγά - σιγά, σὰν νάθελε ν’ ἐνακαλύψῃ κάτι ὑπερκόσμιο καὶ μυστηριώδες. Ξαφνικά, γύρισε πίσω. Τὸ μελαχροινὸ σὰν μπροῦζος πρόσωπό του, ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ πανί.

—‘Η Κατάρ! ψιθύρισε.

—‘Η Κατάρ! ἐπανέλαβε ὁ Ρομπέρ. Τί θέλεις νὰ πῇς;

‘Ο ‘Αροκάνι ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν σύντροφό του καὶ γυρίζοντάς ταν πρὸς τὸ φῶς, τοῦ εἶπε:

—Φτάσαμε στὸ καταραμένο βουνό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν γυρίζει κανεὶς ποτὲ πίσω!

—Τί παρομύθια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές;

Ἦταν ἕνας ποταμὸς θρύλος, ποὺ οἱ ὁδηγοὶ τοῦ βουνοῦ τὸν μετέδιδαν ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ. Κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς κοινοκτητῆς Ἰσπανοὺς, οἱ Ἴνκας (*) εἶχαν καταφύγει στὰ βόθρη τῶν σπηλαίων τῆς ὁροσειρᾶς τῶν Ἀνδῶν. Ἐκεῖ, ταμπουρώθηκαν. Κανένας δὲν τολμοῦσε ν' ἀνέβῃ σὲ τόσο μεγάλο ὕψος γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ. Ἔτσι, ἐξήσαν χρόνια ὁλόκληρα. Μερικὲς φορές ὅμως ξέπεφτε κατὰ τὶς σπηλιὰς αὐτὲς κανένας τυχοδιώκτης. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν γύριζε πίσω. Οἱ Ἴνκας ὑπερασπίζονταν ἄγρια τὰ λημέρια τους.

—Σύμφωνοι, ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι παλιὲς ἱστορίες, παρατήρησε ὁ Ρομπέρ.

—Ἐχεις δίκιο φίλε, εἶπε ὁ Ἀροκάνι. Ὅλ' αὐτὰ ἐγίναν στὰ ποταμὰ χρόνια, ποὺ πέρασαν. Ἐν τούτοις...

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ συνέχισε:

—Ἐν τούτοις, πολλοὶ φίλοι μου, ὀνομαστοὶ ὁδηγοί, ἔφτασαν ὡς ἐδῶ. Κανένας ὅμως δὲν γύρισε πίσω. Δὲν τοὺς ξομαίδαν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους. Πέρουν, δυὸ φίλοι μου ἔφτασαν ὡς ἐδῶ. Πίστευαν...

Ὁ Ἀροκάνι σώπασε πάλι καὶ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν σύντροφό του.

—Πίστευαν νὰ ξαναγυρίσουν, συνέχισε, μὲ τὶς τσέπες γεμάτες χρυσάφι. Ὁ ἕνας χάθηκε. Ὁ ἄλλος γύρισε καὶ τὸν εἶδα. Δὲ θάλησε νὰ μιλήσῃ. Τὸν ρώτησα τί ἔγινε, ἀλλὰ δὲν ἐβγάλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Καὶ πῶς ξέρεις ὅτι ἔφτασαν ὡς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Ρομπέρ.

—Εἶναι κάτι ποὺ τὸ καταλαβαίνω. Ὑπάρχουν σημάδια, χαραματιὲς μέσα στοὺς δράχους. Αὐτὰ τὰ σημάδια μιλοῦν, στὸ πνεῦμα μου.

Ὁ Ρομπέρ σηκώθηκε καὶ φώναξε:

—Μπράβο! Νά κάτι καινούριο γιὰ τὴν ἐφημερίδα μου. Θὰ ἐξερευνήσουμε τὴν Κατάρ!

—Πράσξε!, τοῦ εἶπε πάλι ὁ μιγάς.

—Τί νὰ προσέξω; Φοβάσαι;

—Ὁ Ἀροκάνι δὲν φοβάται τίποτε. Δὲν φοβάται κανέναν... Τὸ βουνὸ ὅμως εἶναι καταραμένο. Δὲν θὰ ξαναδοῦμε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

—Σταμάτα!...

Ὁ Ρομπέρ κύτταξε προσεκτικὰ τὸ σύντροφό του. Ὁ

(*) Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ εἶχαν ἀναπτύξει ἕνα μεγάλο πολιτισμό.

μιγὰς ξαφνικὰ σηκώθηκε μ' ἓνα πήδημα. Θὰ φαινόταν δειλὸς μπροστὰ σ' ἓνα λευκὸ; Σ' ἓνα λευκὸ, ποὺ ἔρχόταν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν καρδιά τῆς ὁροσειρᾶς;

— Ἐν τάξει, εἶπε. Θὰ προχωρήσουμε καὶ οἱ δυὸ μαζί.

Ετσι ἄρχισαν πάλι τὴν πορεία τους πρὸς τὸ στενὸ ἄνοιγμα ποὺ φαινόταν στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Ἡ πορεία αὐτὴ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ περάσουν μεγάλες συγκινησεις, ἐκπλήξεις ποὺ θὰ γνώριζαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τους.

Γιὰ νὰ μὴ μείνουν χωρὶς φῶς, συμφώνησαν ν' ἀνάβουν τὰ ἡλεκτρικὰ φανάρια, ποὺ εἶχαν καὶ οἱ δυό, μὲ τὴ σειρὰ, πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. Ὁ Ρομπέρ προχώρησε πρῶτος.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἑκατὸ περίπου μέτρα σκυμμένοι, νομίζοντας ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἢ γαλαρία, στενεύοντας ὅλο καὶ περισσότερο, θὰ σταματούσε, ἀπότομα τὸ πέρασμα πλάτυνε καὶ ψήλωσε καὶ μπορούσαν τώρα νὰ περπατοῦν ὀρθοί.

Ξαφνικά, ὁ Ρομπέρ ἀναπήδησε πρὸς τὰ πίσω. Παρὰ λίγο νὰ ἔπεφτε σ' ἓνα βάραθρο! Μὲ τὸ φανᾶρι τοῦ φώτισε τὸ ἄνοιγμα, ποὺ ἔχασκε μπρὸς στὰ πόδια του. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ βαράθρου ἀκούγόταν ἓνα ὑπόκωφο βουϊτό, σὰν νὰ ἔβραζαν χιλιάδες τόννοι νεροῦ.

— Δὲν μπορούμε νὰ περάσουμε, εἶπε. Πέσαμε σὲ παγίδα· πρέπει νὰ βροῦμε τὸ κλειδί τοῦ περάσματος.

Γονάτισε στὰ χεῖλη τοῦ ἀνοιγματος. Μὲ τὸ φανᾶρι τοῦ φώτιζε γύρω - γύρω τὸ βράχο. Ξαφνικὰ σταμάτησε. Στὸ βάθος τοῦ βαράθρου ὑπῆρχε μιὰ προεξοχή. Μιὰ μᾶζα παράξενη φαινόταν ἐπάνω της. Ἄνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα καὶ διέκρινε ἓνα σκελετό. Ἦταν κάποιος ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ ἔφτασαν ὡς ἐδῶ, καὶ σκοτώθηκε πέφτοντας στὸ βάραθρο.

— Βλέπεις; εἶπε ὁ ὁδηγός. Ἡ Κατάραι!

—Παιράτα με ήσυχο!, γρύλλισε ο Ρομπέρ.

Προσπαθούσε πάντα να ανακαλύψει το μονοπάτι στα χείλη του ανοίγματος. Ή εκείνη τη στιγμή πρόσεξε ένα σκούρο όγκο που έτρεξε σαν αστραπή και χάθηκε στην άκρη του τοιχώματος. Κατάλαβε. Ήταν ένας πελώριος άρουραίος. Το ζώο έτρεχε πάνω σε μια στενή προεξοχή του βράχου. Μόλις μπορούσε να χωρέσει πάνω στην προεξοχή αυτή το πόδι ενός ανθρώπου. Ο Ρομπέρ χαμογέλασε.

—Νά το πέραςμα, είπτε δείχνοντας την προεξοχή στον έδηγό.

Ή εκείνος τον κύπταξε περίεργα.

—Θά κάνης αυτή την τρέλλα;

—Βεβαίως.

Άμέσως, ο Ρομπέρ έβγαλε τα παπούτσια του και, αφού έδεσε τα κορδόνια τους, τα κρέμασε στο λαιμό του. Στη μέση του είχε δύο μεγάλα πιστόλια που τον εμπόδιζαν. Για μια στιγμή δίστασε. Τί να κάνει; Νά τ' αφήση; Όχι, καλύτερα ήταν να τα κρατήση κι' ως τον εμπόδιζαν. Έσκυψε κι' άρχισε να προχωρή.

Τά γυμνά του πόδια μόλις άκουμπούσαν πάνω στην προεξοχή του βράχου. Με το παραμικρό παραπάτημα, υπήρχε κίνδυνος να πέση στο βάραθρο που έχασκε δίπλα του. Στο μεταξύ το βουητό που άκουγόταν από το βάθος, φαινόταν ότι είχε διπλασιασθή, σαν να ήθελε το βουνό να τον ζαλίση και να τον πάρη κοντά του.

Ο Ρομπέρ άρχισε να περπατά ήργα και με μύριες προφυλάξεις. Το φαναράκι, που ήταν κρεμασμένο στο στήθος του, δεν φώτιζε σχεδόν τίποτε. Μόνο μια πολύ μικρή κιτρινωπή δέσμη φωτός έπεφτε πάνω στο τείνωμα του βαράθρου. Το σκοτάδι ήταν σχεδόν άπολυτο. Με τα νύχια μπηγμένα στο βράχο, ο Ρομπέρ όλο και προχωρούσε. Σε μια στιγμή ένοιωσε ένα τρομερό συναίσθημα. Δίπλα του πέρασε ένα ζεστό σώμα και στο πρόσωπό του αίσθάνθηκε ένα δυνατό ρύσημα και μια άπαίσια μυρωδιά ξυνίλας. Ήταν μια πελώρια νυχτερίδα, που χτυπούσε δυνατά τον άέρα με τις τεράστιες φτερούγες της!

Ο Ρομπέρ προχωρούσε πάντα. Κατάλαβαινε ότι ανέβαινε ήργα, πάρα πολύ ήργα. Τέλος, αίσθάνθηκε κάτω από τα πόδια του το χώμα της γαλαρίας. Διώρθωσε τα τσαλακωμένα ρούχα του και, αναστενάζοντας βαθειά, κάθησε κατόικοπος κατ' γής.

Η σκέψις όμως του συντρόφου του, που περίμενε από την άλλη πλευρά του βαράθρου, του έδωσε νέο κουράγιο. Άναψε την ηλεκτρική του λάμπα. Ο Άροκάνι είχε βγάλει!

τὰ παπούτσια του καὶ προχωροῦσε κιόλας στὴν ἐπικίνδυνη προεξοχή, πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, ὁ Ρομπέρ αισθάνθηκε καὶ πάλι τὸ φύσημα ἀπὸ τὶς φτερούγες τῆς νυχτερίδας. Τὸ πελώριο ζῶο πετοῦσε τώρα βαρεῖα δίπλα στὸν Ἀροκάνι. Ἦθελε νὰ τὸν ζαλίση, νὰ τὸν κάνῃ νὰ πέσῃ.

Ὁ Ρομπέρ δὲν ἔπρεπε νὰ διστόση καθόλου. Ἀμέσως, πράβηξε τὸ περιστροφὸ του καὶ σημάδευε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ζώου. Ὁ πυροβολισμὸς ἐντάχθηκε βαρεῖα μέσα στὴ γαλαξία. Μερικὲς πέτρες τινάχτηκαν ἀπὸ τὰ τοιχώματα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς κύλησε ὡς τὰ πόδια τοῦ Ρομπέρ. Τὸ ζῶο, ἀφήνοντας μιὰ φοβερὴ κραυγὴ, κύλησε κουτροθυλάωντας στὸ βάραθρο.

Ὅταν ὁ Ἀροκάνι ἔφτασε στὸ σημεῖο, ὅπου στεκόταν ὁ Ρομπέρ, τὸ πρόσωπό του ἦταν πελιδνό. Ἀπλᾶ, ἔδωσε τὸ χέρι του στὸ «λευκὸ» καὶ τοῦ εἶπε:

—Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ. Θὰ δῆς ὅτι δὲν εἶμαι ἀχάριστος.

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος εἶχε κιόλας φορέσει τὰ παπούτσια του καὶ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ διέκρινε στὰ πόδια του κάτι πού ἔλαμπε. Ἐσκυψε. Ἦταν ἡ πέτρα πού εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς γαλαξίας. Τὴ φώτισε μὲ τὸ φακό του. Ἡ μιὰ ὀψις τῆς ἦταν σκούρα, ἡ ἄλλη ἔλαμπε παρόξενα. Εἶχε τὸ σχῆμα μιᾶς μικρῆς πλάκας καὶ ὁ Ρομπέρ ἀμέσως κατάλαβε. Ἦταν ἓνα πλακάκι ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι! Ὁ Περὼ ἔστριψε τὸ φῶς τοῦ φακοῦ πρὸς τὸ βόλο. Ὁλόκληρη ἡ γαλαξία ἔλαμπε! Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πέρα ἦταν σκαμμένη μὲ προσοχή. Οἱ τοῖχοι τῆς ἦσαν σκεπασμένοι μὲ μικρὲς πλακίτσες ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, ὅταν αὐτὴ πού κρατοῦσε στὰ χέρια του!

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος ἔνοιωσε ἓνα ρίγος. Τί ἀμύθητος πλοῦτος ἦταν αὐτός! Τώρα ἐξηγοῦσε καὶ τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τῶν τυχοδιωκτῶν ν' ὀνειδοῦν ὡς ἐδῶ καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πού ἐδειχναν πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ τὸ

πάθος, με τὸ ὁποῖο κρατοῦσαν τὸ μυστικὸ τους, ἐκεῖνοι ποὺ κατάφεραν νὰ ξαναγυρίσουν.

Ὁ Ρομπέρ κατάλαβε ὅτι κι' ὁ Ἀροκάνι, ὁ μιγάς, αἰσθάνονταν τὴν ἴδια συγκίνησι. Οὔτε στ' ὄνειρό του δὲν εἶχε φαντασθῇ ποτὲ παρόμοια τύχη.

Ἐν τούτοις, ὁ Περὼ εἶπε ἀποφασιστικά:

—Ἐμπρός, προχωροῦμε!

—Θέλεις νὰ συνεχίσῃς τὴν πορεία; εἶπε μὲ ἐκπληξι ὁ ὁδηγός. Δὲν σοὺ φτάνουν τὰ πλοῦτῃ ποὺ ἔχεις ἐδῶ, μπρὸς στὰ πόδια σου;

—Τί νὰ τὰ κάνουμε. Ἀροκάνι; Πῶς νὰ τὰ μεταφέρουμε ὡς τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς; Ὁχι. ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστικὸ τῆς Κατάρας καὶ θὰ φτάσω ὡς τὴν ὄκρη.

—Πρόσεξε! Δὲ φτάσαμε ἀκόμη στὸ τέριμα. Κίνδυνοι πρὸ μεγάλου μᾶς περιμένουν.

—Δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Ἐμπρός.

Καὶ ἄρχισαν πάλι τὴν πορεία, περπατώντας ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τὸ ἔδαφος τῆς γαλαρίας ἦταν τώρα ἴσιο, χωρὶς ἀνωμαλίες. Τὰ πόδια τους πατοῦσαν σ' ἓνα λιθόστρωτο, ἴδιο μὲ τὼν τοίχων καὶ τοῦ θόλου.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀρκετὸ διόστημα, συνάντησαν σκολοπτάτια ποὺ κοπέβαιναν πρὸς τὰ βάθη τοῦ βουνοῦ. Ὡρες ὀλόκληρες κράτησε αὐτὴ ἡ περάσμενη πορεία. Ὁ Ἀροκάνι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, μουρμούριζε:

—Πρόσεξε!

Ἀλλὰ ὁ Ρομπέρ Περὼ δὲν ἄκουγε τίποτε. Τὸν εἶχε κυριεύσει ἡ μανία νὰ ἀνοικαλύψῃ τὸ μεγάλο μυστικόν. Πολλὰς φορὲς συνάντησαν ἐπικίνδυνα περάσματα. Πηγάδια, λάκκους καὶ χοιτάκια, ποὺ ἦσαν σκαμμένα στὸ θράχο. Ἀλλοτε κατέβαιναν κι' ἄλλοτε ἀνοηγάζονταν νὰ σκαρφαλώνουν μὲ κίνδυνο νὰ πέσουν καὶ νὰ τσακιστοῦν.

Κάποτε, ἔφτασαν σ' ἓνα σημεῖο, ὅπου ἀνογκάστηκαν νὰ σταματήσουν. Ἦταν ἀδύνατον νὰ περάσουν. Μέσα σὲ μιὰ ἀποπνικτικὴ ἀπὸ ὑδροτμοὺς ἀτμιάσφαιρα, ἓνας χεῖμαρρος ποὺ ἔβραζε τοὺς ἔκοβε τὸ δρόμο. Στὸ θαιμπὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ, διέκριναν τὸ νερό, ποὺ τινάζονταν ἀπὸ τὸ θράχο, ἀναισθηκώνοντας σύννεφα ἀπὸ ἀτμούς. Ἦταν ἀδύνατον νὰ πλησιάσουν, τόσο ἀνυπόφορη ἦταν ἐκεῖ ἡ ζέστη.

—Ἐδῶ πέρα μπορεῖ νὰ ψηθούμε σὲ λίγα δευτερόλεπτα!, μουρμούρισε ὁ Περὼ κόννοντας μιὰ γκριμάτσα θυμοῦ. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Τόσα καὶ τόσα περάσαμε καὶ θὰ σταματήσουμε τώρα;

Καὶ σκεπτόταν μέσα του: Γιὰ νὰ βάλουν τόσα ἐμπόδια στὸ δρόμο οἱ Ἴνκας, θὰ πῇ ὅτι τὸ μυστικὸ τους ἄξιζε τὸν

κόπο. Καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ, ψηλαφώντας τοὺς τοίχους, μήπως βοῇ καμμιὰ λύσι.

—Κάπου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα μυστικὸ πέρασμα, ἐξήγησε στὸν Ἀροκάνι.

—Ὅπωςδήποτε θὰ ὑπάρχῃ, εἶπε ὁ μιγάς, ὁλὰ τί θὰ βροῦμε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ πέρασμα;

—Σῶπα!, διέταξε ὁ Ρομπέρ μὲ σκληρὴ φωνή.

Νόμισε πῶς ὁ βράχος ἐτρίξε κάπως ἀπὸ τὸ χέρι του. Προσπάθησε νὰ τὸν κουνήσει. Κόλλησε τὸ αὐτί του στὴν πλάκα καί, βιάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μαχαίρι, ἔβγαλε δυνατὰ τὴν ἐπιφάνεια τῆς πελώριας πέτρας. Μὲ τὸ ξύσιμο ἡ πλάκα ξεφλουδίστηκε καὶ ἡ λάμψις τοῦ κίτρινου μετάλλου τοῦ θάμπωσε τὰ μάτια.

Ὁ Περὼ τάχασε. Εἶχε στὰ χέρια του μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, ἀλλὰ ἀχρηστὴ! Ποτὲ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ σηκώσῃ αὐτὴ τὴ χρυσή πλάκα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μιὰ πλούσια ζωὴ ὥσπου νὰ πεθάνῃ.

Ἔβαλε τὸ μαχαίρι στὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὴν πλάκα ἐλαφρά. Ξαφνικά, ἄκουσε ἓνα τρίξιμο. Ἡ πλάκα κύλησε στὸ ἔδαφος καὶ ἓνας κρύος ἀέρας τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο.

Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος πῆγε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Ὁ Ἀροκάνι ὅμως, τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε πίσω.

—Πρόσεξε!, φώναξε.

II

Ἄνω στὴν ἀναποδογυρισμένη πέτρα, φαινόταν ξεπλωμένο ἓνα σκούρο σῶμα. Ἦταν ἓνα τεράστιο φίδι, μὲ ἀνασηκωμένο τὸ τριγωνικὸ κεφάλι του. Σάλευε τὴ σκιιστὴ γλῶσσα του, ἀφάνοντας νὰ φαίνωνται πίσω ἀπὸ τὰ δόντια

του οί φούσκες που ήσαν γεμάτες δηλητήριο!

‘Ο Περών τράβηξε τὸ περιστροφὸ του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ πυροβολήσῃ. ‘Ο ‘Αροκάνι ὅμως τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία.

—Μὴν πυροβολήσῃς! Φύλαξε τὶς σφαίρες σου. Ἴσως τὶς χρειαστοῦμε.

‘Απότομα ἔβγαλε ἓνα μεγάλο μαχαίρι, πού εἶχε πάντα μαζί του. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία χειρονομία, χτύπησε δυνατὰ τὸ φίδι, κι’ ἐκεῖνο κουλουριάστηκε καὶ ἔπεσε χάμω σπαρταρώντας.

—‘Εμπρός!, φώναξε ὁ Περών.

Πήδησε πάνω ἀπὸ τὴν πλάκα καὶ γλῶθηκε στὸ ἄνοιγμα ἀνάβοντας τὸ φακό του. Μπροστὰ του φάνηκε μιὰ εὐρύχωρη σπηλιά. Στὸ σκοτάδι, λαμποκοπούσε τὸ κίτρινο πολύτιμο μέταλλο. Χρυσὰ ἀτόφια ἀγύσματα ὑπῆρχαν παντοῦ, μὲ μορφὲς ἀγνώστων ζώων σὲ παράξενες στάσεις. Στὸ πάτωμα σέρνονταν δεκάδες τεράστια φίδια.

‘Ο Ρομπέρ ἦταν ἐν τούτοις ἐτοιμος νὰ προχωρήσῃ. Στὰ μάγουλά του ἐνοιώθε τὸ φρέσκο ἐλεύθερο ἀέρα. Ἀσφαλῶς, αὐτὴ ἡ σπηλιά θὰ ἔβγαζε σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ φαράγγια τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἄνδεων. Τὸν εἶχε κυριεύσει τῶρα ὁ πόθος νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ βουνό, ἀπὸ τὴν πνιγρὴ ἀτμόσφαιρα τῶν σπηλαιῶν. Ἦταν ἡ ἀντίδρασις πού γεννήθηκε μέσα του ἐπειτα ἀπὸ ὥρων κουραστικὴ καὶ ἐπικίνδυνη πορεία μέσα στὰ ἔγκατα τοῦ βουνοῦ, κάτω ἀπὸ τοὺς τεράστιους δράκους πού ἔκρυβαν ἐπὶ αἰῶνες τὰ μεγάλα μυστικὰ τῶν Ἰνκας.

Πῶς νὰ προχωρήσῃ ὅμως; ‘Ο θάνατος παραμόνευε παντοῦ. Δὲν ἄκουγε παρὰ μόνο τὰ σφυρίγματα τῶν φιδιῶν καὶ τὸ βαρὺ πέταγμα τῶν τεραστίων νυχτερίδων.

‘Ο ‘Αροκάνι κατὰλαβε τοὺς δισταγμοὺς τοῦ συντρόφου του. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Εἶσαι θαρραλέος, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ τ’ὀδεις. Τώρα χρειάζεται περισσότερο θάρρος. Δὲν μπορούμε νὸ ὀπισθοχωρήσουμε. Πρέπει νὰ προχωρήσουμε. Ἐλα!

Καί, δίνοντας τὸ παράδειγμα, προχώρησε πρῶτος. Μὲ τὸ κοφτερό του μαχαίρι σκόρπιζε τὸ θάνατο γύρω του, χτυπώντας δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ τὰ φίδια καὶ τὶς νυχτερίδες.

‘Ο Ρομπέρ ἔτρενε πίσω του. Τὰ λίγα μέτρα πού πέρασαν τοὺς φάνηκαν ἀτέλειωτα. Ξαφνικά, βγῆκαν στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, σὲ μιὰ στενὴ προεξοχὴ τοῦ δράχου.

Ἡ νύχτα εἶχε πέσει σ’ ὁλόκληρὴ τὴν ὀροσειρὰ τῶν Ἄνδεων. Μόλις μπορούσαν νὰ διακρίνουν ἢ μᾶλλον νὰ μαντέ-

ψουν μέσα στο σκοτάδι τις ύψηλες κορυφές του βουνού, που βρίσκονταν γύρω τους.

—Κύτταξε!

‘Ο ‘Αροκάνι έδειχνε με το χέρι του προς την κατεύθυνση που έπρεπε να υπάρχει μια κοιλάδα. Μιά, δυό, τρεις, πολλές φωτιές διακρίνονταν.

—Τί νάναι αυτές οι φωτιές; μουρμούρισε ο Ρομπέρ.

—Δέν ξέρω, είπε ο οδηγός. Ποτέ δέν είχα έρθει ως εδώ.

—Μήπως είναι ‘Ινδιάνοι; Κανένα καραβάνι; αναρωτιόταν ο Περώ.

‘Ο ‘Αροκάνι δέν απάντησε.

‘Ο Ρομπέρ φώτισε το έδαφος με το φακό του, ψάχνοντας να βρή μια διέξοδο που θα τους ώδηγούσε προς αυτές τις άγνωστες φωτιές.

Σε λίγο, διέκρινε ένα στενό μονοπάτι. Πριν προχωρήσει όμως, τόν τράβηξε από το χέρι ο σύντροφός του. Οι φωτιές είχαν σβύσει απότομα. Τώρα, ένα απέραντο σκοτάδι βασίλευε παντού.

—Τί σημαίνει αυτό; ψιθύρισε ο Ρομπέρ.

—‘Ο κίνδυνος μάς προαιμονεύει ακόμη, μουρμούρισε ο ‘Αροκάνι με μια φωνή που φάνηκε στον Περώ ότι έρχόταν από πολύ μακριά.

‘Αρχισαν να κοιτεβαίνουν το μονοπάτι.

—“Ας απομακρυνθούμε από τη σπηλιά με τα φίδια, πρόσθεσε ο μιγάς. Μόλις ξημερώσει, θα δούμε τί θα γίνει.

“Ετσι κι’ έκαναν. Προχωρώντας με προσοχή, έφτασαν σ’ ένα πλάτωμα και αποφάσισαν να περάσουν εκεί τη νύχτα. Τυλίχτηκαν στις κουβέρτες τους και περίμεναν την αύγή.

‘Ο ‘Αροκάνι αποκοιμήθηκε. ‘Ο Ρομπέρ όμως δέν μπορούσε να ήσυχάσει. Βρισκόταν σε νευρική υπερδιέγερση τόσο από τις περιπέτειες που είχε περάσει, όσο κι’ από το άγνωστο που του έπεφύλασσε η έπομένη.

“Επειτα από ώρες, ένα θαμπό φώς σκορπίστηκε στον ουρανό και, λίγο - λίγο, τα σκοτάδια της νύχτας χάθηκαν. Μέσα στο μισόφωτο της αύγης, ο Ρομπέρ προσπαθούσε να διακρίνη τη γύρω περιοχή.

“Εβλεπε ατέλειωτα ψηλά βουνά. Πουθενά δέν υπήρχε πέ-
ρασμα. Βράχια, χιόνια και γκρεμοί έστηναν μπροστά τους άξεπέραστα εμπόδια. Τί να υπήρχε όμως στο βάθος της κοιλάδας, που ήταν πλεγμένη ακόμη στο σκοτάδι;

“Όταν ο ήλιος φάνηκε πίσω από μια κορυφή, είδε κι’ έμεινε κατάπληκτος. Δέν μπορούσε ν’ άρθώσει ούτε λέξι.

Γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν Ἀροκάκι, πού μόλις εἶχε ξυπνήσει καὶ κύτταζε κι' αὐτὸς μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ ἐκπλήξι. Οἱ δυὸ ἐξευρεϊνῆτες δρῖσκονταν μπροστὰ σὲ μιὰ ὀλόκληρη πόλι!

Ηταν μιὰ ἀληθινὴ πόλις. Ὅχι σπιτάκια σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μιὰ πόλις ὀλόκληρη, μὲ χαραγμένους δρόμους καὶ μὲ κτίρια, πού ἦσαν καλύτερο τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ὁ Ρουμπέρ Περῶ ἔμεινε ἀκόμη ἄφωνος. Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Μὲ μιὰ μηχανικὴ χειρονομία, τσίμπησε τὸ χέρι του. Ὅχι, δὲν ὄνειρευόταν. Γύρισε πρὸς τὸ μιγάδα πού κι' αὐτὸς τᾶνε χαμένσ.

—Τί σκέφτεσαι, Ἀροκάκι;

—Ἀνακαλύψομε τὸ μυστικὸ τῆς Κατάρας!, εἶπε.

Καὶ σηκώθηκε γρήγορα ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Τί κάνεις;

—Ἐτοιμάζομαι νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωὴ μου, λευκέ!

—Νομίζεις πὼς θὰ μᾶς ἐπιπεθοῦν;

—Δὲν θὰ θυγῶμε ζωντανοὶ ἀπ' ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἀροκάκι. Δὲν μιλοῦσε οὔτε μὲ θάρρος, οὔτε μὲ φόβο. Ἀπλῶς, δι-
επίστωνε ἓνα γεγονός, πού ἦταν ἀδύνατον ν' ἀποφύγουν.

—Καλά, θὰ δοῦμε, εἶπε ὁ Περῶ. Πάντως, δὲν εἰμαι δια-
τεθειμένος ν' ἀφήσω νὰ μὲ κάνουν ὅτι θέλουν.

Μὲ τὴν σειρὰ του, ἐτοίμασε τὸ πιστόλι, μακαρίζοντας τὸν ἑαυτὸ του γιὰτὶ πῆρε μαζί του τὰ ὅπλα του, Κύτταζε πρὸς τὴν πόλι. Ὁ ἥλιος ἔπεφτε στὶς στέγες τῶν μεγάλων κτιρίων πού λαμπακοποῦσαν. Ἀσφαλῶς, ἐπρόκειτο γιὰ να-
οὺς, πού ἦσαν στολισμένοι μὲ χρυσάφι.

—Ἐμπρός, ἄς προχωρήσουμε, διέταξε ὁ Περῶ.

Ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, οἱ δυὸ ἄνδρες ξαναπήραν τὸ μονοπάτι καὶ ἀμέσως κατάλαβαν τὶς προθέσεις τῶν κα-
τοίκων τῆς μυστηριώδους πόλεως. Δὲν εἶχαν κάνει παρὰ με-
ρικὰ μόνο δῆμαρτα στὸ στενὸ δρομάκι, πού κατέβαινε μὲ

ζίγκ - ζάγκ τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, καὶ ἓνα βέλος σφύριξε στ' αὐτιά τους.

— Ἡ ἐπίθεσις ἄρχισε, εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Κύτταξε γύρω του προσεχτικά. Πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο διέκρινε μιὰ σιλουέττα ποὺ κρύφτηκε γρήγορα. Ἐβγαλε τὸ χέρι στὴ ζώνη του καὶ περίμενε. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, μιὰ δευτέρη ἀνθρώπινη σιλουέττα ἐμφανίστηκε. Ὁ Ρομπέρ εἶδε τὸν ἄγνωστο γὰ σκοπεύει μὲ τὸ τόξο του. Ἀμέσως τράβηξε τὸ περιστροφὸ του καὶ πίεσε τὴ σκανδάλη. Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Ὁ ἄγνωστος κυλίστηκε νεκρὸς στὸ χῶμα.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ ἦσαν ἄμεσο. Ἀπ' ὧς τις μεριὲς φάνηκαν ἑκατοντάδες Ἰνδιάνοι, ποὺ ἔφευγαν τρέχοντας πρὸς τὴν πόλι, θυάζοντας δυνατὲς ἀναρθρες κραυγές.

Ὁ Ρομπέρ κἀγίχασε.

— Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε... Ὅλη τὴ νύχτα ἤμαστε περικυκλωμένοι.

— Ναί, φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε. συμφώνησε καὶ ὁ μιγάς. Τώρα ὅμως τί θὰ κάνουμε; Θὰ γυρίσουμε πίσω;

Ὁ Ἀροκάνι ρωτοῦσε, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος διάβασε στὰ μάτια του τὸν ἐνδόμυχο πόθο του. Νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους, νὰ μποῦν στὴν ἄγνωστη πολιτεία. Χαμογελώντας, εἶπε μὲ ἀποφασιστικότητά:

— Ἐμπρός! Ἄς κατέβουμε...

Ξαναπῆραν τὸ δρόμο τους. Σὲ κάθε στιγμή, ὁ Ρομπέρ ἐνοιοθε νὰ τοὺς παρακολουθοῦν τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους. Ἦταν κρυμμένοι, πίσω ἀπὸ βράχους καὶ ὑψώματα καὶ μέσα στὴν πόλι ἐπικρατοῦσε μιὰ φοδερὴ σύγχυσις. Ἐπάνω στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν διέκρινε σιλουέττες ποὺ ἔτρεχαν. Ξαφνικά, πάνω σ' ἓνα πελώριο χρυσὸ ναό, ποὺ ὑψωνόταν σὲ σχῆμα πυρραμίδος, ἐμφανίστηκε ἓνας παρὰξενος ἄνθρωπος. Ἦταν διπλωμένος μ' ἓνα μακρὸ χιτῶνα, ποὺ ἀνέμιζε γύρω του. Προχώρησε ὡς τὴν ἄκρη τῆς προσόψεως τοῦ ναοῦ καὶ ἄρχισε νὰ κἀν χειρονομίες πρὸς τὸν ἥλιο. Τέντωνε τὰ χέρια του. Στὴν πολιτεία ἐπικρατοῦσε τώρα ἀπόλυτη σιωπὴ καὶ ὁ Ρομπέρ ἄκουσε τὴ μονότονη ψαλμωδία τοῦ ἱερέως τῶν Ἰνκας. Ἡ ψαλμωδία αὕτη τοῦ θύμιζε τοὺς ἄραδες μουεζινηδες, ποὺ προσεύχονταν στοὺς μιναρέδες.

Οἱ δυὸ ἄντρες προχωροῦσαν πάντα. Τὸ μονοπάτι εἶχε γίνει τώρα φαρδύτερο. Ὁ Ρομπέρ κύτταζε προσεχτικά γύρω του. Τὸ θέαμα ἦταν μεγαλειώδες σ' αὐτὴν τὴν ἐχθρική τοποθεσία, στὸ μέσο τῆς ὁποίας ἦταν χτισμένη ἡ παρὰξενη πολιτεία. Ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος, συνδέοντας τὴν

ιστορία με τὸ παρόν, σκεφτόταν ὅτι ἀσφαλῶς ἦταν μπροστά σὲ μιὰ πόλι τῶν Ἰνκας, ποὺ εἶχαν φτάσει ὡς ἐδῶ κυνηγημένοι πρὶν ἀπὸ αἰῶνες ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς κατακτητῆς.

Τέλος, ἔφτασαν στὰ τεῖχη ποὺ ἔζωναν τὴ μυστηριώδη πόλι. Γιγάντιες πόρτες τοὺς ἔφραζαν τὸ δρόμο. Ὁ Περὼ δίσταζε. Καταλάβαινε ὅτι ὁ φόβος τῶν Ἰνκας δὲν θὰ διαρκούσε πολὺ. Γρήγορα θὰ συνέρχονταν καὶ θὰ περνούσαν στὴν ἐπίθεσι. Πῶς θὰ μπορούσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὴ ζωὴ τους μόνοι, αὐτὸς καὶ ὁ Ἀροκάνι, ἀντιμέτωποι ἐνὸς ἀγρίου πλήθους; Θὰ τραβοῦσαν μερικὲς πιστολιές κι' ἔπειτα, μοιραίως, θὰ ὑπέκυπταν.

Νὰ ὑποχωρήσῃ; Αὐτὴ ἡ σκέψις πέρασε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό του, ἀλλὰ ἀμέσως τὴν ἔδιωξε. Ἦταν ἀνιάξια τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνιάξια τῶν κινδύνων ποὺ πέρασε μέχρι τώρα. Ἐπρεπε νὰ προχωρήσῃ. Καὶ ἂς σκοτωνόταν. Δὲν θὰ ὑφίστατο τουλάχιστον, στὶς τελευταῖες του στιγμές, τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς φυγῆς.

Ο ἰ πὶὸ τρελλὲς ιδέες περνούσαν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰ λύσι γιὰ νὰ μπῇ στὴν παράξενη πόλι. Δὲν ἔπρεπε γιὰ κανένα λόγο νὰ σταματήσει μπρὸς στὰ τεῖχη. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἄκουσε νὰ φτάνῃ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πόλεως, ἕνας δυνατὸς ἦχος τυμπάνων. Ἦταν φανερό ὅτι οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο σὲ συναγερμό.

Ὁ Ρομπέρ πλησίασε ἀκόμη περισσότερο στὴν πόρτα. Ἐξήτασε τὸν τρόπο ποὺ ἔκλεινε καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ κουνήσῃ τὶς τεράστιες σιδερένιες ἀμπαρές.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πολιτείας, ὁ ἦχος τῶν τυμπάνων δυνάμωνε. Εἶχε πάρει τώρα ἕνα ρυθμὸ φρενιτίδος καὶ τὸν συνώδευαν δυνατὰ μονότονα τραγούδια. Ὁ Ἀροκάνι ἔπεσε κατὰ γῆς. Κάλυψε τὸ αὐτί του στὸ ἔδαφος. Ἄκουγε. Τέλος, σηκώθηκε.

— Ἐρχονται, εἶπε.

— Ποιοί;

— Δὲν ξέρω. Εἶναι πολλοί. Τοὺς ἄκουσα νὰ περπατοῦν.

Ὁ Περὼ ἔσφιξε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του. Ἀπότομα

ὅμως τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω. "Ακουσε τὸ μονῶτό τῆς κλει-
δαριᾶς νὰ τριῖν βαρεῖα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε διόπλατα.

Ὁ νεορὸς δημοσιογράφος κύτταξε κατάπληκτος. Ἔβλε-
πε μιὰ μεγάλη λαυφόρο νὰ ἀνοίγεται μπροστά του μὲ μι-
κρὰ σπίτια στὰ πλάγια. Δὲν ἔβλεπε οὔτε δέντρα, οὔτε ζῶα,
ἐκτὸς ἀπὸ μερικά σκυλιά καὶ τρία μουλάρια, πού ἦσαν ἐπὶ
κεφοίλης μιᾶς παρόξενης ποιμπῆς, ἡ ὁποία ἐρχόταν πρὸς
τὸ μέρος τους.

Τρία μουλάρια στολισμένα μὲ χρυσὰ βαρεῖα στολίδια.
Στὸ σωμαρί τοῦ ἐνὸς ἦταν κρεμασμένα δύο καλάθια πού
τὸ περιεχόμενό τους ἀκτινοβολοῦσε στὸν ἥλιο. Ἦσαν γεμά-
τα χρυσάφι.

Στὸ δεύτερο ζῶο, ἦταν καθάλλα ἓνας ἰθαγενῆς, ντυμέ-
νος μὲ πλούσια ὀρχοντικά ρούχα. Στὸ τρίτο, ἦταν καθάλλα
ἓνας ἄλλος πού φαινόταν ἱερεὺς.

Πίσω ἀπὸ τὰ τρία ζῶα, ἐρχόταν ἓνα ὀλόκληρο πλῆθος
ἀνθρώπων μισόγυμνων καὶ ὠπλισμένων μὲ τόξα καὶ βέλη.
Μπροστὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος προχωροῦσαν ἐκεῖνοι πού γτυποῦ-
σαν τὰ τμήματα. Ὅλοι περπατοῦσαν γρήγορα, κραδαίνον-
τας τὰ τόξα τους καὶ τραγουδώντας τὴ μονότονη μελωδία,
πού εἶνε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου ὁ Περῶ.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πλού-
σια ρούχα ἔκανε ἓνα νεύμα. Ἡ ποιμπὴ σταματοῦσε, ἡ μου-
σικὴ καὶ τὰ τραγούδια ἐποῦσαν. Μόνο ὁ ὀρχωντὴς προχώ-
ρησε πρὸς τὸ μέρος τῶν ξένων, τραβώντας τὸ μουλᾶρι πού
ἦταν ὀρεγμένο μὲ τὰ καλάθια.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ Ρομπέρ, ξεκοιβάλλησε. Οἱ κι-
νήσεις του ἔδειχναν μεγαλοπρέπεια. Ἀφοῦ ἔκανε μιὰ ὑπό-
κλισι, ὅρμησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ Περῶ δὲν κατοιάβαινε λέξι.

—Τί λέει; ρώτησε τὸν Ἀροκάνι.

Ὁ μιγὰς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν κατοιάβαινώ καὶ καλά...

Ὁ ὀδηγὸς βέλησε νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι εἶνε ἀκούσει, ἀλλὰ
στοιμάτησε γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ὀλόκληρο τὸ λόγο τοῦ
ὀρχοντα. Τέλος, ὅταν ἐκείνος σταματοῦσε, γύρισε πρὸς τὸν
Ρομπέρ καί, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, εἶπε:

—Δὲν κοιτάλαβα ὅλα ὅσα εἶπε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐ-
τὸς εἶναι ὁ ὀδηγὸς τῆς φυλῆς.

—Ποιά φυλὴ εἶναι; Τί κάνουν σ' αὐτὴν τὴν ἐρημίαν;
Γιατί ἔχτισαν αὐτὴν τὴν πόλι ἐδῶ;

Οἱ ἐρωτήσεις ἐπεφταν βρονὴ ἀπὸ τὰ νεῖλη τοῦ δημο-
σιογράφου, πού ἀδηνουοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰ στοιχεῖα
πού τοῦ χρειάζονταν γιὰ ἓνα ἐντυπωσιακὸ ρεπορτάζ.

—Λέει, συμπλήρωσε ὁ Ἀροκάνι, ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ φυλὴ

του είναι απόγονοι εκείνων που κυνήγησαν οι κατακτητές. Έτσι, όλες οι υποθέσεις του Περών έδιναν αληθινές. Η τύχη των είχε φέρει στους απόγονους των Ίνκας, της αρχαίας φυλής που κατέφυγε στην καρδιά της όρεσιρας των Άνδεων, κυνηγημένη από τους διάφορους τυχοδιώκτες και κατακτητές. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν βάλει ανάμεσα στο κασφύγιό τους και στους δημίους τους άξυπνα εμποδία από βουνά, σκευμένα και γεμάτα ποιήδες, στα όποια χάνονταν επί αιώνες όσοι προσπάθησαν να παραδιάσουν το άσυλό τους και να μάθουν το μυστικό τους.

Ο δημοσιογράφος ξεφώνησε, γεμάτος χαρά:

— Άροκάνι, είπε, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις, αλλά αυτός ό σπουδαίος άνθρωπος πρέπει να έννοήσει ότ ήρθομε εδώ ως φίλοι με τις καλύτερες προθέσεις.

— Πρόσεξε!, είπε ό μεγας. Αυτοί οι άνθρωποι σε φοβούνται άκόμη. Άλλα αυτό δεν εά κρατήσει πολύ. Άν τους δείξης έμπιστοσύνη εά ξεφορρέουν και θα σε χτυπήσουν πισώπλατα.

— Γιατί; Δεν είμαι επικίνδυνος για τη φυλή τους.

— Ναί, αλλά συτοι θα φοβηθούν κάτι άλλο. Άν σ' αφήσουν να γιορίσης στη χώρα σου, εά μιλήσης για την πολιτεία τους στους λευκούς. Και τότε το μυστικό τους χάθηκε.

Η παρατήρησης ήταν σωστή. Άλλωστε, κατά τη διάρκεια αυτού του διαλόγου, ό ιερέας είχε έρθει κοντά στον άρχοντα. Μιλούσε μαζί του κάνοντας διάφορες χειρωναμίες, που έδειχναν ότ τον επέπλητε. Του έδειχνε την πόλι, τα γύρω βουνά, τους δυο ξένους. Άλλά ό άρχοντας φαίνεται ότ δεν ήθελε να τον άκούση πορ' όλον ότ το πλήθος, που ήταν μαζεμένο γύρω του, μουρμούριζε άπειλητικά.

— Βλέπεις; είπε ό Άροκάνι. Θέλουν να μάς σκοτώσουν.

— Τί λές; διαμαρτυρήθηκε ό Ρομπέρ. Κύτταξε!

Πράγματι, ό άρχοντας, διώχνοντας τον ιερέα με μια άπότημη χειρωναμία, πλησίασε τους δυο ξένους. Πήρε μια χούφτα από το περιεχόμενο του ενός κολλαθιού, που ήταν φορτωμένο στο μουλάρι και το έδωσε στον Ρομπέρ. Ό δημοσιογράφος έκρυψε με δυσκολία την έκπληξή του καθώς στη χούφτα του άρχοντα των Ίνκας έλαμπαν μερικές δεκάδες πολύτιμα πετράδια. Ήξερε, έβγαλε, ό ιθαγενής ηγεμών πόσο τεράστια περιουσία αντιπροσώπευοντά τόσο άφθονα δώρα που έδινε για το «καλώς ώρισες» στον ξένο;

— Τί θέλεις; Τί να κάνω; ρώτησε ό Περών.

Τότε, ὁ ἄρχοντας ἄρχισε νὰ βγάξη ἕναν καινούργιο λόγο, ποὺ τὸν ἐξηγοῦσε ὁ Ἀροκάνι, κουτσά - στραιβά.

—Λέει, ἐξήγησε, ὅτι σοῦ προσφέρει αὐτὰ τὰ δῶρα σὰν σημάδι καλῆς ὑποδοχῆς. Ὅλο τὸ φορτίο τοῦ μουλαριοῦ εἶναι δικό σου. Τὸν συγχωρεῖς, λέει, ἀλλὰ σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἀφήσης τὸ μουλάρι, γιατί τὸ χρειάζεται.

Ὁ Περῶ ἔκανε μιὰ ὑπάκλιση χαμογελώντας. Τί ἀντιπροσώπευε τὸ μουλάρι μπρὸς σ' ἕναν τόσο μεγάλο πλούτο; Τίποτε γι' αὐτόν, ἀλλὰ μιὰ τεραστία ἀξία χωρὶς ἄλλο γιὰ τὸν ἄρχοντα τῶν Ἰνκας.

—Λέει ἀκόμη, συνέχισε ὁ Ἀροκάνι, ὅτι σοῦ προσφέρει φιλοξενία στὸ σπίτι του. Ἀκολουθήσέ τον καὶ θὰ εἶσαι σὲ ἀσφάλεια.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὁ δημοσιογράφος πλησίωσε σπὸν ἄρχοντα. Ὁ μιγάς ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, πολλαπλασιάζοντας τὶς συμβουλές του, ἀλλὰ ὁ Ρομπέρ δὲν ἄκουγε τίποτε. Τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ θαυμασία εὐκαιρία καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ.

Προχώρησε πρὸς τὴν ομάδα ὅπου ἦταν ὁ ἄρχοντας καὶ ὁ ἱερεὺς. Ὁ τελευταῖος ἔφυγε ἀμέσως, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ. Δὲν ἤθελε οὔτε ἡ ἀναιμνοὴ τοῦ ξένου νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Τὸ πλῆθος, ὅταν εἶδε τὸν ἱερέα νὰ φεύγῃ, μурμουρίσῃ με φανερὴ ὀργή καὶ τὰ ὄπλα τῶν ἰθαγενῶν ἐπρίξαν.

Ἀλλὰ ἐπενέβη ὁ ἄρχοντας, λέγοντας μερικὲς λέξεις σὲ βίαιο τόνο, Ὅλοι τότε ἡσύχασαν. Ὁ Ρομπέρ μπήκε, στὸ πλάι τοῦ ἄρχοντα τῶν Ἰνκας, στὴ μυστηριώδη πόλι.

Μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος κοίταξε γύρω του τὸν καινούργιο κόσμο ποὺ ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ὅλα τὸν ἄφηναν κατάπληκτο, ὅλα τρα-

θούσαν την άπληστη περιέργειά του. Στους δρόμους, έβλεπε σιλουέττες ανθρώπων που έφευγαν γρήγορα. Στις χαμηλές πόρτες των σπιτιών διέκρινε πρόσωπα τρομαγμένα.

Η αρχιτεκτονική των οικοδομών ήταν παράξενη. Οί τοίχοι δέν είχαν παράθυρα. Τα μόνα ανοίγματα των σπιτιών ήταν οί πόρτες. Για να περάση από τις πόρτες αυτές ένας μετρίου αναστήματος άνθρωπος, έπρεπε να διπλωθή στα δύο.

Τα σπίτια του είδους αυτού ήταν πολλά και χτισμένα με προσοχή και ακρίβεια στη γραμμή τους. Ολόκληρη η λεωφόρος ήταν γεμάτη από τα σπίτια αυτά. Στο βάθος, ο Περώ διέκρινε μια οικοδομή πιο μεγάλη, που η ταράτσα της έδρασε πάνω άπ' όλες τις άλλες. Δίπλα της ήταν μια άλλη οικοδομή, ένας ναός με τριγωνική στέγη με επένδυσι χρυσού.

Η παράξενη πομπή όλο και προχωρούσε. Από τους γειτονικούς δρόμους καινούριοι Ίνκοι έτρεχαν και ένώνονταν με το πλήθος. Ξαφνικά, πίσω από τον Περώ, τα τύμπανα άρχισαν και πάλι να χτυπούν δαιμονισμένα. Ο δημοσιογράφος τρέμαξε και γύρισε να δη. Μεταξύ αυτού και των «μουσικών», υπήρχε ένα άρκετά μεγάλο κενό διάστημα. Σ' αυτό το διάστημα, περπατούσε μόνος του ο ιερέας, που έκανε διάφορες χειρονομίες προς τους πιστούς του. Όταν τον κύτταξε ο Ρομπέρ, εκείνος του έριξε μια ματιά γεμάτη μίσος και ο νεαρός ρέπορτερ έννοιωσε να τον περιλουζει κρύος ιδρώτας.

Απότομα, τα τύμπανα σταμάτησαν. Η πομπή είχε φτάσει στο μεγάλο κτίριο, που άσφαλώς ήταν το σπίτι του άρχοντα. Έξω από την πόρτα ήταν ένα μεγάλο βάθρο, επάνω στο όποιο ύψωνόταν ένα άγαλμα από καθαρό χρυσάφι.

—Πέρασε, είσαι φιλοξενούμενός μου, είπε ο άρχοντας μέσω του Άροκάνι ο όποιος είχε γίνει τώρα εϋτοσχεδός διερμηνεύς.

Ο Ρομπέρ δίστασε για λίγο. Ο Ίνκος όμως τον ξανακάλεσε να περάση και η φωνή του έδειχνε άπόλυτη είλικρίνεια.

—Είσαι φιλοξενούμενος του Κάριτα-Ίπα, του μεγάλου άρχοντα. Δέν έχεις να φοβηθής κανένα. Η ζωή μου έγγυάται για τη δική σου ζωή.

Ο Ρομπέρ, έπειτα άπ' αυτή τη διαβεβαίωσι, προχώρησε, ενώ ο Άροκάνι μουρμούριζε πίσω από την πλάτη του:

—Η ζωή του μεγάλου άρχοντα έγγυάται για τη ζωή μας. Ποιός όμως έγγυάται για τη δική του; Ο παπάς

μωυ φαίνεται πολὺ ἄγριος καὶ φοδῶμαι ὅτι ἀπὸ τῶρα σκέπτεται πῶς θὰ μᾶς ξεκιθαρίσῃ.

Ὁ Ρομπέρ εἶχε μπῆ στὸ σπῖτι. Ἀμέσως αἰσθάνθηκε ἕνα δροσερὸ ἄερα νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ πρόσωπο. Τώρα, καταλάβαινε γιατί σ' αὐτὴ τὴν παράθεση πόλι τὰ σπιτίτια δὲν εἶχαν παράθυρα. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ διατηρήσουν οἱ Ἰνδικας στὰ σπιτίτια τοὺς μιὰ ἀνεκτὴ θερμικορασίαι σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, ὅπου ὁ ἥλιος τὸ καλοκαίρι ἐκαίγε σὸν φωτιὰ καὶ τὸ χειμῶνα τὸ κρύο πᾶγωνε τὰ πάντα. Ἄν ὑπῆρχαν παράθυρα, ὁ ἥλιος καὶ τὸ κρύο θάμπαιναν ἐλεύθερα καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν.

Ὁ Ρομπέρ, πού τὰ μάτια του ἄρμισαν νὰ συνηθίζουν στὸ ἡμίφως πού ἐπικρατοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, κύτταξε γύρω του ἀπληστα. Παντοῦ ὑπῆρχαν πράγματα ἐξαιρετικοῦ πλούτου, καταλάβαινε ὅμως κανεὶς ὅτι ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔδινε κοιμητὰ ξεχωριστὴ σημασίαι στὴν ἀξία τοὺς. Γι' αὐτὸν τὰ διάφορα ἀντικείμενα εἶχαν μιὰ πρακτικὴ ἀξία καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὸ ἄν ἦσαν ἀπὸ χουσαφί καθαρὸ καὶ στολισμένα μὲ πολυτίμες πέτρες, αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε ὅτι εἶχαν φτιαχτῇ ἔτσι γιὰ ἐπίδειξι πολυτελείας, ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ συνήθεια.

—Κάθισε, εἶπε ὁ ἄρχοντας δείχνοντας στὸν ξένο τοῦ ἕνα μεγάλο καναπέ.

Ὁ Ρομπέρ δὲν χρειάστηκε δευτέρη πρόσκλησι. Τώρα οὐλοιοῦσαν ὅλη τὴν κούρασι τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Καθίζοντας, ἔκανε θέσι καὶ γιὰ τὸν Ἀροκάι, θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι καὶ ὁ ὀδηγὸς του θάπρεπε νὰ ἐπολομβάνῃ τὶς ἴδιες περιποιήσεις μ' αὐτόν. Ὁ ἄρχοντας κοιτάλαβε ἀμέσως τὴν πρόθεσί του. Κοίνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ κάλεσε τοὺς ὑπηρέτες γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ὀδηγίες.

Ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ πόρτα ἦλθαν ἀμέσως μερικοὶ μισόγυμνοι Ἰνδικας. Ἐνας Ἰνδιάνος, πιὸ ψηλὸς καὶ πιὸ δυνατός ἀπ' αὐτοὺς, πού κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα δερμάτινο μαστίγιο, τοὺς ἀκολουθοῦσε. Χωρὶς ἄλλο, θὰ ἦταν ὁ ἀρχι-ὑπηρέτης τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ ἄρχοντας τοῦ ἔδωσε μερικὲς ὀδηγίες. Ὁ Ἰνδιάνος ὑποκλίθηκε καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο ἕνα θαυμάσιο γεῦμα ἐτοιμάστηκε καὶ ὁ Ρομπέρ ἔπεσε μὲ βουλιμία στὸ φαγητό. Πῶς ὅμως, μὲ ποιὸν τρόπο, προμηθεύονταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ τρόφιμά τους; Αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο πρόβλημα, τοῦ ὁποῖου τὴ λύσι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ βρῇ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ρομπέρ. Τώρα, πεινοῦσε καὶ ἔτρωγε ἀκατάπειστα.

Μετὰ τὸ φαγητό, μιὰ ἀπέραντη μακαριότης τὸν κατέ-

κλυσε. Ήταν θαυμασία ἐδῶ. Ἀπ' ἔξω ἄκουγε τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων καὶ τὰ μονότονα τραγούδια. Ἡ ἀναταραχὴ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, φαίνεται, δὲν εἶχε σταματήσει. Τί τὸν ἐνοιαίζε ὅμως; Ὁ ἄρχοντας Κάριτα - Ἰπα ἦταν μιὰ ἐγγύψις γιὰ τὴ ζωὴ του. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψι ὁ Ρομπέρ ρίχτηκε σ' ἕναν ὑπνο βαθύ...

Ο τὸν ξύπνησε, δὲν ὑπόρθεσε νὰ συνέλθῃ ἀμέσως. Πού βρισκόταν; Τί ἤθελε ἐδῶ; Ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοιμόταν δίπλα του; Γρήγορα ὅμως γύρισε στὴν πραγματικότητα. Ἀναγνώρισε τὸν Ἀροκάνι, πού, ἀποκαλυπνόμενος τὸ παράδειγμά του, κοιμόταν κι' αὐτὸς βασιλιά.

Ξαφνικά, τὴν προσεχὴ τοῦ Ρομπέρ τραβήξε ἕνα πολὺ σκοτεινὸ σημεῖο τοῦ δωματίου. Νόμισε πὼς εἶδε ἐκεῖ μιὰ ἄσπρη σιλουέττα νὰ κινηται. Κύτταξε προσεκτικὰ καὶ νόμισε καὶ πάλι πὼς κάποιος σάλεψε. Τί συνέβαινε; Τὸν παρακολουθοῦσαν; Μήπως ὁ Κάριτα - Ἰνα εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ κοινὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γιὰ φρουρό;

Ὁ Ρομπέρ Περὼ σηκώθηκε μ' ἕνα πῆδημα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ σιλουέττα κινήθηκε καὶ πάλι καὶ ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ὁ Ρομπέρ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν ἄγνωστο. Ἔφταισε σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιὰ χαμηλὴ πόρτα, πού δὲν τὴν εἶχε προσέξει μέχρι τώρα. Ἐσκυψε καὶ πέρασε. Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ, βραχνὴ φωνὴ δίπλα του. Ἐξ ἐνστικτοῦ ὁ Περὼ ἔβγαλε τὸ χερί στὴ ζώνη του.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο διακρίνε ἕναν ἄντρα, πού στεκόταν ὀρθὸς κοντά του. Ήταν ἄσπλος, ἀλλὰ ἡ στάσις του εἰδειχνε πολλά. Ἀπογόρευε τὴν ἔξοδο στὸν ξένο. Ὁ Ρομπέρ, ἀφοῦ στόθηκε γιὰ λίγο, γύρισε πίσω στὸ κρεβάτι του. Στὸ μεταξύ, ἀπὸ τὸ θόρυβο, εἶχε ξυπνήσει κι' ὁ Ἀροκάνι.

—Τί συμβαίνει;

—Τίποτε. Κάποιος μιὰς παραφύλαγε. Ἐτρεξα νὰ δῶ ποιός ἦταν, ἀλλὰ ἐφύγε.

Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς, μπήκε στὸ δωμάτιο ὁ ἄρχοντας. Πίσω του μπήκαν καὶ μερικοὶ Ἰνκας ὀπλισμένοι

μέ τόξα. Στὰ πρόσωπά τους έδωπε κανείς τὸ μίσος καὶ τὴν ὀργή. Ὁ Κάριτα - Ἰπα δύσκολα ἔκρυβε τὴν ἀμνηχανία του. Προχώρησε πρὸς τὸν ξένο του καὶ τὸν χαιρέτησε δίνοντάς του τὸ χέρι.

—Ξένε, εἶπε μετὰ τὴ μεσελάθεισι τοῦ Ἀροκάνι, πρέπει νάρθης μαζί μας.

—Ποῦ; ρώτησε ἀνήσυχά ὁ Ρομπέρ.

—Πρέπει νὰ σὲ ἀνακρίνουν. Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν θὰ πάθης κακὸ οὔτε σὺ οὔτε ὁ σύντροφός σου.

Ὁ δημοσιογράφος καὶ ὁ μιγάς ὁδηγὸς ἀντήλλαξαν ἓνα βλέμμα καὶ συνεννοήθηκαν. Ἐπρεπε νὰ προσέξουν. Ἡ στάσις τοῦ ἄρχοντα πρόδιδε κάτι κακὸ. Τί νὰ εἶχε συμβῇ ἄραγε στὸ διάστημα ποὺ κοιμόνταν; Ὁ ἱερεὺς εἶχε κατορθώσει νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κατάστασι;

Οἱ ὥπλισμένοι Ἰνκας, ποὺ συνώδιεσαν τὸν ἄρχοντα, περικύκλωσαν τοὺς δυὸ ξένους. Μ' ἓνα σπρώξιμο, ὁ Ρομπέρ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ. Εἶχαν περάσει οἱ εὐγένειες καὶ οἱ φιλοφρονήσεις, μετὰ τίς ὁποῖες τοὺς δέχτηκε ὁ ἄρχοντας. Τώρα, τὸ λόγο εἶχε τὸ μαινόμενο πλήθος.

Ἐξω, εἶχε νυχτώσει. Ἐνῶ βαθὺ σκοτάδι, γεμάτο μυστήριο καὶ κινδύνους ἀπλωνόταν στὴν πόλι. Μιὰ παράξενη ἀτμόσφαιρα βασιλεύεε παντοῦ. Ὁ Περὼ νόμιζε πὼς ζοῦσε χιλιάδες χρόνια πίσω. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια τοῦ ἔφερνε στὸ μυαλὸ τὸ παρελθόν, μετὰ τίς παράξενες ἱστορίες του.

Ὅλα ὅσα εἶχε διαβάσει γιὰ τοὺς Ἰνκας, ἔρχονταν τώρα στὸ νοῦ του. Θυμόταν τίς ἀγριότητες τῶν πρώτων Ἰσπανῶν ἐξερευνητῶν, ποὺ ἦρθαν στὴ χώρα αὐτή, τίς σφαγὲς ποὺ ἔκαναν χωρὶς κανένα λόγο. Στους ἀπογόνους τῶν μαρτυρικῶν ἐκείνων θυμάτων εἶχε μείνει ριζωμένη ἡ φοβερὴ ἀνάμνησις. Ὁ λευκὸς γι' αὐτοὺς ἀντιπροσώπευε τὸ κακὸ καὶ γιὰ νὰ χτυπήσουν αὐτὸ τὸ κακὸ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο μέσον παρὰ ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος, ἀλλὰ μετὰ πόσα καὶ ποιά μαρτύρια;

Ἡ συνειδήσις διέσχισε σιωπηλὴ τὴν πόλι. Τώρα, δὲν ἀκούγονταν οὔτε τραγούδια οὔτε τύμπανα. Στὰ χαμηλὰ σπίντια δὲν φαινόταν κανένα φῶς. Γύρω ἀπλωνόταν μιὰ παρὰ-ξενὴ βαρεὶά σιωπὴ, γεμάτη ἀγωνία καὶ θάνατο.

Γρήγορα, ἡ συνοδεία ἔφτασε στὸ κτίριο τοῦ χρυσοῦ ναοῦ. Στὴν πρόσopi του ὅπου καθὼς θυμόταν ὁ Ρομπέρ, δὲν ὑπῆρχε πόρτα, φαινόταν τώρα ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα, διέκρινε κανείς μιὰ εὐρύχωρη κρύπτη. Εἶχε κι' αὐτὴ τὸ σχῆμα τῆς πυραμίδος καὶ καμιὰ κολώναν δὲν ὑποβάσταζε τὸν τεράστιο θόλο τῆς.

Γύρω - γύρω, ὑπῆρχαν ἀναμμένες λαμπάδες, ποὺ τὸ

θαμπό φῶς τους ἀνταντακλούσε παράξενα στὰ μπρούτζινα πρόσωπα τοῦ πλήθους τῶν Ἴνκας. Ὀλόκληρη ἡ πόλις, ἡ μάλλον ὁ ἀρσενικός πληθυμός της, εἶχε συγκεντρωθῇ ἐκεῖ. Δέν ὑπῆρχε οὔτε ἵχνος γυναικάς. Χωρὶς ἄλλο, τὸ ἀσθενές φύλο δέν εἶχε ἀνάμιξι σὲ τέτριες ὑποθέσεις.

Ὁ Ρομπέρ κι' ὁ Ἀροκάνι, πάντα πλασιωμένοι ἀπὸ φρουρούς, προχώρησαν. Πίσω τους ἀκούστηκε ἓνα μουγγρητὸ τοῦ πλήθους. Ρίχνοντας οἱ δυὸ κρατούμενοι μιὰ ματιά, εἶδαν μερικοὺς ἄντρες ποὺ ἔκλειναν μὲ βαρεῖες ἀμπάρες τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ. Τίποτε πιά ἀπ' ὅσα θὰ γίνονταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν κτύπη δέν θ' ἀκουγόταν ἔξω.

Μερικὰ δῆματα δόκη καὶ ὁ Ρομπέρ καὶ ὁ σύντροφός του στάθηκαν στὴ μέση τοῦ πελώριου ναοῦ. Ἐκεῖ, ὑπῆρχε ἓνα εἶδος βωμοῦ χρυσοῦ, μὲ τρία σκαλοπάτια. Στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι στεκόταν ὄρθιος ὁ ἱερεὺς. Ἦταν ντυμένος μὲ παράξενα πολύχρωμα ρούχα. Ὅταν οἱ δυὸ ξένοι ὠδηγήθηκαν μπροστά του, γύρισε πρὸς τὸ βωμὸ καί, σηκώνοντας τὰ χέρια, ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸ θεό του.

Ὁ θεὸς του ἦταν ἓνα ὀλόχρυσο ἀγαλμα στήμένο στὸ κέντρο τοῦ βωμοῦ. Ἄν καὶ ἦταν φτιαγμένο μὲ πρωτόγονα μέσα, ἐν τούτοις παρουσίαζε ἓνα σύνολο καλλιτεχνικὸ.

Ἡ προσευχὴ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Ρομπέρ, ξεχνώντας τὴ δύσκολη θέσι του, εἶχε συγκεντρώσει τὴν προσοχή του καὶ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Τὸ βλέμμα του γύριζε παντοῦ, προσπαθοῦσε νὰ δῇ τίς ἀντιδράσεις στὰ πρόσωπα τοῦ πλήθους, παρατηροῦσε τὸ κάθε τι.

Τέλος, ὁ παπᾶς γύρισε πρὸς τοὺς φρουρούς, ποὺ εἶχαν φέρεי τοὺς δυὸ ξένους ὡς τὸ βωμό. Ἐκανε μιὰ χειρονομία καὶ ἐκεῖνοι ἔσπρωξαν δυνατὰ τὰν Ἀροκάνι ποὺ ἀνασκήρτησε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του μὲ ὑπερηφάνεια. Ὁ Ρομπέρ

θαύμασε τὸ κουράγιο, πού ἔδειχνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπρὸς στὴν κοινούργια περιπέτειά τους.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ ἄρχοντας, πού ἔμενε ὡς τώρα σιωπηλός, θέλησε νὰ ἐπέμβῃ. Ἀλλὰ ὁ ἱερεὺς τοῦ εἶπε δυνατὰ μερικὰ λόγια πού ἔμοιαζαν σὺν διαταγῇ καὶ τὸ πλῆθος μούγγρισε ἄγρια. Ὁ Κάριτα - Ἰπα σκύβοντας τὸ κεφάλι, σάπασε καὶ πάλι.

Ὁ ἱερεὺς, ἱκανοποιημένος, ρώτησε κάτι τὸν Ἀροκάνι. Ὁ μιγάς, ἀφ' οὗ τὸν ἄκουσε, γύρισε στὸ Ρομπέρ καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Ὁ παπὰς θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ μέσω μου. Πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς, λευκὲ φίλε, ἀλλὰ πρόσεξε! Τὰ λόγια σου μπορεῖ νὰ στοιχίσουν τὴ ζωὴ σου.

— Πές του πὼς δὲν φοβάμαι τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ρομπέρ. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀπαντήσω σὲ ὅ,τι μὲ ρωτήσῃ.

Τότε ἄρχισε, μὲ τὴ μεσελάβησι τοῦ Ἀροκάνι, ἕνας ζωηρὸς διάλογος μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Περῶ:

— Ἔνε, ἀπὸ ποιά χώρα εἶσαι;

— Ἦρθα ἀπὸ μιὰ χώρα πού βρίσκεται πέρα ἐπὶ τὴ θάλασσα.

— Τί ἤρθες νὰ κάνῃς;

— Ἦρθα νὰ γνωρίσω τὴ γῶρα σου καὶ νὰ γράψω ὅσα εἶδα γιὰ νὰ τὰ μύθουν καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

— Γιατί χῶθηκες μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς; Ποιὸς σὲ ὠδήγησε στὴν πόλι μας;

— Κανένας. Εἶχα φτάσει σὲ μιὰ μεγάλη κοιλάδα. Εἶδα μιὰ σπηλιὰ καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ μιὰ γαλαρία. Περπάτησα πάρα πολύ. Χτὲς ἔφθασα ὡς ἐδῶ.

— Ἄν σ' ἀφήσουμε νὰ γυρίσῃς πίσω τί θὰ κάνῃς; Θὰ διηγηθῇς στοὺς ἄλλους λευκοὺς ὅσα εἶδες στὴ χώρα μας;

— Νοί, εἶπε ὁ Ρομπέρ χωρὶς νὰ διστάσῃ. Θὰ πῶ σὲ ὅλους ὅσα εἶδα...

Ὅταν ὁ Ἀροκάνι ἐξήγησε αὐτὴν τὴν ἀπάντησι, μιὰ βοὴ ξεσηκώθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, πού μούγγριζε τώρα ἀπὸ θυμὸ καὶ μίσος. Ἀμέσως ὅμως ὁ γεροὺς δημοσιογράφος, πρόσθεσε:

— Θὰ πῶ ὅσα εἶδα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀποκαλύψω πού τὰ εἶδα ὅλ' αὐτά. Δὲν θὰ ἐξηγήσω σὲ κανέναν πὼς ἔφθασα ὡς ἐδῶ.

Ὁ ἱερεὺς, ὅταν ἄκουσε αὐτὴν τὴν ἐξήγησι, χοιμογέλασε μὲ κακία. Ἐπειτα εἶπε:

— Καλά. Εἶσαι ἴδιος μὲ ὅλους τοὺς ὁμοίους σου. Σπέρνεις τὸ κακὸ ὅπου κι' ἂν περάσῃς. Καί, ἂν ἀκόμη ἐσὺ ὁ ἱ-

διος δὲν εἶσαι ἐπικίνδυνος, γίνεσαι μὲ τὰ λόγια σου. Αὐριο
θὰ δοῦμε τοὺς λευκοὺς νὰ τρέχουν ἐδῶ, νὰ ἐρημώσουν τοὺς
νοιοὺς μας, νὰ σκοτώνουν τὶς γυναῖκες μας...

Σώπασε γιὰ λίγο κι' ἔπειτα συνέχισε:

—Δὲν πρέπει νὰ ξαναγυρίσης στὴ χώρα σου. Δὲν πρέ-
πει νὰ φύγης ἀπὸ τὴν πόλι μας.

Ἄγριες φωνὲς ἐκάλυψαν τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ
ιερέως. Τὸ πλῆθος συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ παπᾶ.
Ἀντιθέτως, ὁ ἄρχοντας προχώρησε ἕνα βῆμα μπροστὰ. Μὲ
θυμὸ, εἶπε μερικὰ λόγια, ἀλλὰ ὁ παπᾶς τὸν διέκοψε.

Τότε ὁ Κάριτα - Ἰπα, μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ ὑπερηφά-
νεια, ἐδήλωσε δυνατὰ τὰ ἐξῆς καὶ ὁ Ἀροκάνι ἐξήγησε τὰ
λόγια του:

—Ἐγώ, ὁ μεγάλος ἄρχοντας, ἔδωσα τὸ λόγο μου σ'
αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ θὰ τὸν κρατήσω. Ἄν ἀγγίξετε
ἔστω καὶ μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του, θὰ πεθάνω κι' ἐγώ
μαζί του.

Μιὰ ἀναταραχὴ ἀκολουθήσῃ τὰ λόγια του καὶ ὁ ἱερεὺς
θυμωμένος εἶπε:

—Αὐτὸς ὁ λευκὸς ξένος εἶναι ἐπικίνδυνος!

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Κάριτα - Ἰπα καὶ ὁ Ἀροκάνι ἐξη-
γοῦσε ὅσο μποροῦσε καλύτερά τὰ λόγια του, δὲν θὰ εἶναι
ἐπικίνδυνος, ἂν τὸν κρατήσουμε ἐδῶ κοντὰ μας.

Φυλακισμένος! Θὰ γλύτωνε λοιπὸν; Ὁ Ρομπέρ μὲ δυ-
σκολοίαν ἐκούψε τὴ χορά του. Ἀμέσως ὅμως ὁ ἱερεὺς ἀπάν-
τησε:

—Δὲν θὰ ἔχη παρὰ ἕνα σκοπὸ. Νὰ δραπέτεύσῃ. Ὅχι!
Πρέπει νὰ ξενάσῃ ὅσα εἶδε. Καί, γιὰ νὰ ξενάσῃ γιὰ πάντα,
δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μέσον...

Γύρισε πρὸς τὸ ἄγαλμα καὶ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ ἄλλοτε μο-
νάτονα κι' ἄλλοτε βγαλόντας δυνατὰς κραυγὰς. Ὁ Ἀρο-
κάνι πλησίωσε τὸν Ρομπέρ.

—Μιλάει στὸ θεὸ τους, ψιθύρισε. Τοῦ ζητᾷ τὴ συμ-
βουλὴν του.

Ἀπότομα, ὁ ἱερεὺς γύρισε πρὸς τὸ πλῆθος. Σήκωσε
τὰ χέρια ψηλὰ καὶ εἶπε μὲ ψυχρὴ φωνή:

—Ὁ θεὸς μίλησε. Ὁ λευκὸς ξένος καὶ ὁ σύντροφός
του θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴ σιωπὴ. Ὁ θεὸς τοὺς καλεῖ
κοντὰ του. Ἐκεῖ δὲν θὰ μιλήσουν ποτέ. Ὁ θεὸς μᾶς τὸ ὑ-
πέσχεται.

—Τί σημαίνει αὐτό; εἶπε κορεϊδευτικὰ ὁ Περώ μὴν ξε-
χνώντας ὅτι ἦταν βέρος Παριζιάνος καὶ ὅτι τὸ χαμόγελο

δὲν ἔπρεπε νὰ λείπη ἀπὸ τὰ χεῖλη του οὔτε στὶς χειρότερες στιγμές.

—Θάνατος!, εἶπε ὁ Ἀροκάνι. Μὰς καταδίκασαν σὲ θάνατο.

Σὰν νὰ χτύπησε ἔφοδο στ' αὐτιά τῶν Ἴνκας ἡ λέξις αὐτή, τὸ πλῆθος ρίχτηκε μὲ μονίᾳ πᾶνω στοὺς δυὸ ξένους, προσπαθώντας νὰ τοὺς λυντσάρῃ. Ὁ Ρομπέρ τράβηξε ἀμέσως τὸ περιστροφό του. Μὲ μιὰ σπρωξιά ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του καὶ πυροβόλησε στὸ ψαχνό. Οἱ Ἴνκας ὀπισθοχώρησαν.

Ὁ Περὼ οὐρλιάζε γελώντας σοιρκαστικά.

—Ἐμπρὸς λοιπόν, χτυπάτε!

Περίμενε μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια, ἕτοιμος νὰ ξαπλώσῃ νεκρὸν ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν πλησίαζε. Ἀλλὰ ἐκείνη τῇ στιγμῇ, συνέβη κάτι ἀναπάντεχο. Ὁ μεγάλος ἄρχοντας, μαμιασμένος γὰρ οἱ ὑπήκοοί του εἶχαν περιφρονήσει τὶς διαταγές του, ξέφυγε ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ στάθηκε δίπλα στοὺς ξένους. Φώναζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του τοὺς ἐπαναστάτες. Πράγματι, κοιμῶντα δεκαριὰ Ἴνκας ἔτρεξαν στὸ πλευρὸ τοῦ ἀρχοντῆ τους.

Ὁ ἱερεὺς τόχασε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἄντρες τῆς μικρῆς ἀμάδας τοῦ ἀρχοντα ἔτρεξαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ σηκώσουν τὶς μεγάλες ἀμπάρες. Οἱ ἀλυσσίδες ἔτριξαν. Ὁ Περὼ πίστεψε πὼς ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας πλησίαζε.

Ἀλλὰ ὁ παπὰς κατὰλαβε ὅτι, ἂν ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγουν οἱ δυὸ ξένοι, θὰ ἔχανε τὰ πάντα. Μὲ μιὰ κραυγή, διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τοὺς πιάσουν. Ἕνα φοβερὸ παινιδαιμόνιο ἐπακολούθησε. Μιὰ μάχη ἀληθινή. Ὁ ἀρχοντας πολεμοῦσε θαρραλέα στὸ πλευρὸ ἐκείνου, στὸν ὁποῖο εἶχε δώσει τὸ λόγο του. Μέσα στὴ μεγάλη αἵθουσα τοῦ ναοῦ, ἀκούγονταν μουγγρητὰ καὶ φωνές πληγωμένων ἀπὸ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ βέλη. Ὁ Ρομπέρ ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ γωνιά γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ χτυπήματα καὶ νὰ ἐξοικονομήσῃ σφαίρες.

Δὲν κατάφερε τίποτε ὅμως. Ξαφνικά, καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ κόμῃ ὅποιαδήποτε κίνησι ἀμύνης, ἓνα χοντρὸ σκοινὶ τὸν ἔζωσε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἱερέως τὸν εἶχε τυ-

λίξει μ' ένα δίχτυ, έκριβώδως όπως έκοιναν οί μονομάχοι τής παλαιάς έποχής. 'Ο Ρομπέρ προσπάθησε νά ξεφύγη, νά απαλλαγή από τά σκοινιά. 'Αδύνατον. 'Ο άρχοντας τόν είδε πού πάλευε άπεγνωσμένα και έτρεξε γιά νά τόν βοηθήσει και νά τόν σώσει. 'Ηταν όμως πολύ άργά. Ένας από τούς «ύπηκόους» του, μανιασμένος από τή μάχη και τó αίμα, ρίχτηκε πάνω του μ' ένα γυμνό μοιχαίρι. Μιά κραυγή άκούστηκε κι' ό Κάρτα - 'Ιπα έπεσε μπρούμυτα στα πόδια του Ρομπέρ, πιστός στο λόγο πού είχε δώσει.

‘Ο νεαρός δημοσιογράφος κι' ό μιγάς σύντροφός του, ό 'Αροκάνι, ήσαν πιά αίχμαλτοι του ιερέως.

Χτυπώντας τους, σπρώχνοντάς τους, οί 'Ινκας τούς έβγαλαν από μία χαμηλή πόρτα, πού υπήρχε στο δάθος του ναού. Διέσχισαν ένα διάδρομο και κατέβηκαν μερικά σκαλοπάτια. Στο τέλος, τούς έδωσαν δυό κλωτσιές και οί δυό σύντροφοι κύλησαν στο χώμα. Από πάνω τους άκούστηκε ό βαρύς κρότος τής χοντρής πόρτας πού έκλεινε και ή φωνή του ιερέως:

—Αύριο, όταν βγή ό ήλιος, ό θεός θα ίκσινοποιηθή! Δέν θα μιλήσετε ποτέ σέ κανένα!

Τώρα δέν τούς έμνε τίποτε άλλο από τó νά περιμένουν τó θάνατο...

II

Έράσε λίγη ώρα. 'Ο Ρομπέρ συνήλθε πρώτος. Γέλασε και, σαν νά μη συνέβαινε τίποτε τó σπουδαίο, είπε με μία φωνή γεμάτη κέφι:

—Τώρα είμαστε σαν τά ποντίκια κλεισμένοι στη φάκα... Αύριο, αγαπητέ μου 'Αροκάνι, θα πάμε όταν παράδεις τών 'Ινκας.

‘Ο μιγάς μούγγρισε άκεφα. Δέν ήταν ώρα γι' όσπεία. 'Ο Ρομπέρ συνέχισε:

—Τί λές, υπάρχει κανένας τρόπος νά βγούμε από εδώ μέσα;

—'Όχι, είπε ό 'Αροκάνι.

‘Ο Περών έχωσε τó χέρι στην τσέπη του κι' έβγαλε τó ηλεκτρικό φανάριό του. 'Η στήλη είχε σχεδόν σωθή. Έν τούτοις, με τó λίγο φώς πού απέμενε, οί δυό σύντροφοι μπόρεσαν νά έξερευνήσουν ψηλαφώντας τήν φυλακή τους. Έκτός από τήν πόρτα, δέν υπήρχε πουθενά κανένα άλλο

άνοιγμα, κι' εκείνη ήταν τόσο καλά κλεισμένη, ώστε ήταν έντελώς αδύνατο έστω και νά την κουνήσουν. Στο πάτωμα, μερικά ανθρώπινα κόκκαλα έδειχναν καθαρά τί τους περιέμενε.

Οί τοίχοι ήσαν σπερεί, βράχος σωστός. Ούτε από εκεί μπορούσαν νά έλπίσουν τίποτε.

—Δέν γίνεται τίποτε, είπε ό Ρομπέρ σβύνοντας τό φακό του. "Ας περιμένουμε λοιπόν την ήμέρα.

Οί ώρες κυλούσαν άργά, γεμάτες αγωνία. Θά κόντιανε νά ξημερώσει, όταν άκουσαν ένα έλαφρό χτύπημα πάνω από τά κεφάλια τους. Θά έπρεπε νά έρχεται από την πόρτα. Δέν είχαν χαθή λοιπόν οί έλπίδες; Μά μιá ταυτόχρονη κίνηση σήκωθηκαν κι' οί δυό, προσπαθώντας ν' άκούσουν και τόν ποταμικό θόρυβο. Κάποιο χέρι ψηλαφούσε την άμπαρά της πόρτας και ξοφνικά άκουσαν τό θόρυβο του μεταλλίου που σηκώνεται. Σιγά, πολύ σιγά, ή πόρτα μισάνοιξε.

Οί δυό σύντροφοι ήσαν σφιγμένοι ό ένας πάνω στον άλλο, έτοιμοι νά πουλήσουν όσο μπορούσαν πιό ακριβά τη ζωή τους. Δέν ήταν δυνατόν πια νά περιμένουν από πουθενά κοίμητα θαύματα. Δέν τολμούσαν νά πιστέψουν σ' ένα τέτοιο ένδεχόμενο.

Από τη μισάνοιχτη πόρτα, φάνηκε μιá ακτίνα φωτός. Άλλά για μιá στιγμή μόνο. Ή πόρτα ξανάκλεισε. Οί δυό σύντροφοι άναρωτιόνταν αν 'όλ' αυτά ήσαν δημιουργήματα της φαντασίας τους. Ό Ρομπέρ γύρισε νά ρωτήσει τόν Άροκάνι, αλλά εκείνος του άποξε άπότομα τό χέρι και τό έσφιξε δυνατά. Ό Ρομπέρ τέντωσε τ' αυτιά του. Ναι, δέν υπήρχε κοίμητα άμφιβολία. Κάποιος δρισκόταν μαζί τους, μέσα στην κούπη τους, κάποιος του οποίου άκούγαν την άναπνοή, μιá γρήγορη άνάσα.

Ό Περύ δέν δίστασε. Άμέσως έβγαλε τό φακό του και τόν άναψε πιέζοντας τό κουμπί, έτοιμος νά τόν ξανασβύσει αν χρειαζόταν. "Είμαστε κατάπληκτος απ' αυτό που είδε. Στά σκολοπάτια που κατέβαιναν στη φυλακή τους, μιá μορφή στεκόταν όρθία, τυλιγμένη σ' ένα άσπρο χιτώνα, μιá γυναικία, μιá νεαρή κοπέλλα! Τό πρόσωπό της ήταν τρομαγμένο και με τό δάχτυλο στά χείλη τους έδειχνε ότι έπρεπε νά μη μιλήσουν.

Ό Ρομπέρ προχώρησε προς τό μέρος της. Ή άγνωστη έκινε νά φύγει, αλλά ό νεαρός δημοσιογράφος της μίλησε σιγά και γλυκά και εκείνη ήρέμισε. Ό φακός τρεμόσβυνε όταν ή νέα άποφάσισε νά κατεβή κι' έρχιχε πάνω της τελευταίες θαμπές ακτίνες του. Μόλις έφτασε κοντά τους, άρχισε νά μιλά σιγά, ψιθυρίζοντας στη γλώσσα των "In.

κας. Ὁ Ρομπέρ ὅμως ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν ἔπεφτε ἔξω. Ἡ νέα δὲν εἶχε κινέναι ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς τῶν Ἰνκας. Ποιά ἦταν λοιπόν;

Ὁ Ἀροκάνι ἐξηγοῦσε τὰ λόγια της.

—Εἶναι, λέει, ἡ κόρη τοῦ ἀρχοντα Κάρτα - Ἰπα. Μᾶς εἶδε ὅταν ἤρθαμε. Ἦταν στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμηθήκαμε καὶ βγήκε ἔξω ὅταν σηκώθηκες.

—Ἄ!, ὥστε αὐτὴ ἦταν; μουρμούρισε ὁ Ρομπέρ. Καὶ τώρα τί θέλει ἀπὸ μᾶς;

—Νὰ μᾶς σώσῃ.

—Τί λές, Ἀροκάνι;

—Λέω τὴν ἀλήθεια. Ἦρθε μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της καὶ ταυτοχρόνως νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο ποὺ μᾶς ἔδωσε αὐτός. Θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀπὸ μυστικούς δρόμους καὶ θὰ φτάσουμε στὴ χώρα μας.

Μ' ἓνα πῆδημα ὁ Ρομπέρ πῆγε κοντά της. Ἄρπαξε τὰ χέρια της καὶ τὰ σφίξε στὰ δικά του. Ἐκείνη τρώμαξε, ἀλλὰ τὴν καθησύχασε. Ἄν δὲν καταλάβαινε τὰ λόγια του, ἐνοικῶθε τὸ νόημά τους καὶ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις ποὺ ἔδειχναν τὴ χαρὰ της.

—Ἐμπρός, ἄς φύγουμε, εἶπε τέλος ἡ νέα ἀποφασιστικά. Σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ. Γιὰ νᾶρθω ὡς ἐδῶ χρειάστηκε...

Στοιμάτησε ὅμως, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴ φράση της. Ἀμέσως, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὰ σκολοπάτια. Οἱ ἄντρες τὴν ἀκολούθησαν. Ὁ Ρομπέρ κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ περιστροφικό του, ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ. Ἡ πόρτα ἀνοίξε τρίζοντας σιγά. Μέσα στὸ ναὸ βασιλεύεε ὁ πόλυτος ἡσυχία κι' ἓνα θαμπὸ φῶς τοὺς ὀδηγοῦσε στὸ δρόμο τους. Ἡ νέα, ποὺ προχωροῦσε μπροστά, παραμέρισε κάνοντας ἓνα γύρο γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἓνα σῶμα ποὺ ἦταν ἐκπλωμένο στὸ πάτωμα. Ὁ Ἀροκάνι, ἀντιθέτως, πλησίωσε καὶ προχωρώντας, εἶπε στὸν Περῶ:

—Τὸν σκότωσε! Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ὁ φρουρός μας.

—Πολὺ θαρρολέει νέα, εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Διέσχισαν τὴν αἶθουσα τοῦ ναοῦ. Καθὼς ὅμως πλησίαζον στὴν ἐξωτερικὴν πόρτα, μιὰ φωνὴ ἀντήχησε. Τοὺς εἶχαν δῇ! Καίνουργιες φωνὲς ἀκούστηκαν, βήματα κι' ἄλλες φωνές. Σ' ἓνα σημεῖο τοῦ ναοῦ, ποὺ ὁ Ρομπέρ δὲν τὸ εἶχε

διακρίνει ως τώρα, φάνηκε ένα άνοιγμα. Πρὸς αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ἔτρεξαν καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ Περὼ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴν νέα πὺλ τουὺς ὡδηγούσε πάντοι. Στὸ ἄνοιγμα εἶχε δὴ τὴ σιλουέττα τοῦ ἱερέως, πὺλ στεκόταν ἀκριβῶς στὸ κατώφλι, ἐμποδίζοντάς τους τὸ δρόμο. Ὁ Ρομπέρ δὲν δίστασε καθόλου. Σημάδεψε καὶ πῆρε τὴ σκανδάλη. "Εἷνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε κι' ὁ γέρο "Ινκας κύλησε νεκρὸς στὸ πάτωμα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, δημιουργήθηκε πανικός μεταξὺ τῶν πιστῶν τοῦ ἱερέως. "Ολοὶ ὀπισθοχώρησαν μὲ ἀταξία. Ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐκμεταλλεύθηκαν οἱ τρεῖς δραπετές. Ὁ Περὼ σήκωσε στὰ χέρια του τὴ νέα καὶ ὥρμησε μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὴν ἐλευθερία.

"Εἶσι βρέθηκαν ἔξω. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος ἄστρα, τόσα πολλὰ καὶ τόσο πυκνά, πὺλ νόμιζε κανεὶς πὺς ἦταν ἕνας τεράστιος ἀστερισμὸς. Τὸ ἡμίφως τῶν ἀστρῶν διευκόλυνε πολὺ τοὺς τρεῖς δραπετές, πὺλ μπορούσαν ἔτσι νὰ κινηθοῦν ἄνετα.

Ὁ Ἀροκάνι θυμότην καλὰ τοὺς διάφορους δρόμους καὶ θέλησε νὰ ὡδηγήσῃ τοὺς συντρόφους του πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῶν τειχῶν. Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα, πὺλ τοὺς εἶχε σώσει, τὸν σταμάτησε. Τοῦ εἶπε μερικὲς λέξεις καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ ἐντελῶς ἀντίθετη κατεύθυνσι. Δὲν δίστασαν οὔτε στιγμή. Γύρισαν καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή.

Πίσω τους, ἀκούγον φωνές καὶ διέκριναν ἕνα πλήθος πὺλ τοὺς καταδίωκε. Ὁλόκληρη ἡ πόλις ἦταν στὸ πόδι. Τὸ νέο εἶχε διαδοθῇ ἀστραπιαίᾳ. Οἱ "Ινκας μάθαινον ἐκπληκτοὶ τὸ φόνο τοῦ ἱερέως καὶ τὴν ὀπόδρασι τῶν ξένων. Ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους δεχύνονταν ἀδιόκοπα πλήθη ἀνθρώπων. Ὁ Ἀροκάνι, πὺλ ἦταν τώρα ἐπὶ κεφαλῆς, πολλὰς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ κοντό του μαχαίρι γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο.

Οἱ δυνάμεις ἐγκατέλειπαν λίγο - λίγο τὸν Περὼ. Ἡ νεαρὴ κοπέλλα τὸν κατέλαβε. Μ' ἕνα πήδημα ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του καὶ, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὸ νεαρὸ δημοσιογράφο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πλάι του. Οἱ τρεῖς δραπετές, μὲ ὡδηγὸ τὴ νέα, πέρασαν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπίθανα δρομάκια, ἀπὸ τίς πιὸ ἀπόμερες γειτονιές καὶ ὑπερδεύτηκαν τόσο πὺλ κι' ὁ Ἀροκάνι ἀκόμη δὲν ἤξερε πὺλ πῆγαινον. Χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς νέας, θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς χαθῇ. "Ολ' αὐτὰ ὡμὸς τὰ στριφογυρίσματα μέσα στὴν πόλι τοὺς ἔσωσαν. Τὸ πλήθος πὺλ τοὺς καταδίωκε ἔχασε τὰ ἔχνη τους. Οἱ φωνές ὅλο καὶ ἀπομακρύνονταν.

Ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν μπροστὰ

στά τείχη, σὲ μιὰ χαμηλὴ ποτούλα πὺλ τὴν φύλαγαν δυὸ φρουροί. Ὁ Ἀροκάνι ρίχτηκε πάνω τους καὶ ὁ Ρομπέρ χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του τὸν ἕνα στὸ κεφάλι.

Στὸ μεταξὺ ἡ νέα ἔβγαλε τὶς ἀμπάρες ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα. Ἦσαν ἐλεύθεροι. Ἕνας βαρὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη τους. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ χάσουν οὔτε λεπτό. Ἡ νέα πλησίασε τὸν Ἀροκάνι. Μὲ κομμένες λέξεις, τοῦ ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὸ δρόμο πὺλ θ' ἀκολουθοῦσαν. Ὁ Ἀροκάνι κάπνι τῆς ἀπάντησε. Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικὰ καί, ὅταν σταμάτησε ὁ διάλογός τους, ὑποκλίθηκε στοὺς δυὸ ξένους. Ὁ Ἀροκάνι γύρισε στὸ Ρομπέρ:

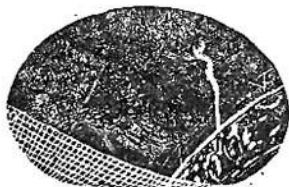
— Ἐμπρός, φεύγουμε.

— Τὸ κορίτσι· τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ὁ Περῶ. Δὲν μπορούμε νὰ τὴν ἀφήσουμε σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους! Ἀσφαλῶς θὰ τὴν σφάξουν!

— Λέει, πῶς δὲν φοβάται τίποτε.

— Ὅχι, δὲν τὸ δέχομαι αὐτό! Ἄν δὲν ἔρθῃ μαζί μας, θὰ μείνω κι' ἐγὼ ἔδῳ...

Ὁ μιγάς ἐξήγησε στὴ νέα τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ρομπέρ. Ἐκείνη κύτταξε στὰ μάτια γιὰ μιὰ στιγμή τὸ λευκὸ ξένο κι' ἔπειτα, δίνοντάς του μὲ εἰλικρίνεια τὸ χέρι, ἄρχισε νὰ περπατᾷ πλάι του...

Οἱ τρεῖς φυγάδες ἀπομακρύνθηκαὶ γρήγορα ἀπὸ τὰ τείχη. Τὸ μισοσκόταδο, ἐνῶ τοὺς διευκόλυνε στὴν πορεία τους, ἐμπόδιζε ταυτοχρόνως τοὺς Ἴνκας νὰ τοὺς δοῦν ἀπὸ μακριά. Ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν πόλι.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Ἀροκάνι ἔδινε στὸν Περῶ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν πορεία τους. Θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἀπὸ ἕνα δρόμο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον πὺλ ἦρθαν. Οἱ Ἴνκας, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια τελείας ἀπομονώσεως, εἶχαν κρίνει ἀναγκαῖο νὰ διατηρήσουν μιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὶς λιγώτερο ἔρη-

μικρές περιοχές της χώρας. Είχαν αγοράσει ένα μονοπάτι, που το ήξεραν μόνο λίγοι έμπιστοι και ό αρχοντάς τους. Αυτό το μονοπάτι χρησιμοποιούσαν, όταν ήθελαν να επικοινωνήσουν με τις γειτονικές αυτές περιοχές και ν' ανταλλάξουν το χουράφι τους με ωρισμένα απαραίτητα εφόδια για την πόλη.

Το μυστικό αυτό περνούσε από γενιά σε γενιά. Κάποτε όμως, δυο μεθυσμένοι Ίνκας άφησαν να τους ξεφύγουν μερικά λόγια, τα οποία άρπαξαν άμέσως οι τυχοδιώκτες που καραδοκούσαν. Έτσι, από καιρό σε καιρό, έφτανε στην πόλη κανένας ξένος. Δεν γύριζε όμως ποτέ πίσω.

Ο ήλιος φάνηκε σε λίγο στον ούρανό. Οι δυο άντρες και η νεαρή κοπέλλα είχαν ανέβει τώρα στην πλαγιά του βουνού. Από εκεί έβλεπαν τη μυστηριώδη πόλη ολοκάθαρα. Στους δρόμους της συνωστίζονται ένα όλόκληρο πλήθος ανθρώπων και στα γύρω μονοπάτια είχαν βγή για να τους κληρονομήσουν όρκοιτοί Ίνκας. Οι τρεις δροπότες όμως προχωρούσαν πάντα, χωρίς οι διώκτες τους να τους διακρίνουν. Οι προσφυλάξεις, που είχαν πάρει οι Ίνκας για να κοιμούνται φλόρουν το μυστικό μονοπάτι, βγήκαν τώρα εις βάρος τους. Ήτον άδύνατο ν' άνοικαλύψουν και να συλλάβουν τους τρεις δροπότες...

* * *

Η θάλασσα έλαμπε στο βάθος του ορίζοντα. Ένα βαπόρι πλησίαζε στην ακτή. Ο Πρω σκεπτόταν τώρα την επιστροφή στη χώρα του. Είχε ήδη τηλεγραφήσει τις πρώτες πληροφορίες για το ρεπορτάζ του και είχε πάρει τα συγχαρητήρια του διευθυντού του.

Ένα μικρό γεράκι, που ακούμπησε στο δικό του, τον έκανε να γυρίση. Η Νατέα, αυτό ήταν το όνομα της νεαρής κοπέλλας, ήταν κοντά του. Του χαμογελούσε. Ο Ρομπέρ κύτταζε για μια ακόμη φορά τα καθαρά χαρακτηριστικά της νέας. Δεν είχαν τίποτε το κοινό με τα χαρακτηριστικά των ιθαγενών. Μάταια όμως την είχε ρωτήσει για την κατοικωγή της. Εκείνη πάντα έλεγε ότι ήταν η κόρη του άρχοντα των Ίνκας. Έπειτα από πολλούς δισταγμούς, ο Ρομπέρ της είχε προτείνει να την πάρη μαζί του. Τί θα έκανε μόνη σ' αυτή τη χώρα, που ήταν γεμάτη κινδύνους; Είχε δειχτή. Κρασιμώστηκε πάνω του, όπως ένας πνιγμένος που πιάνεται από τη σανίδα που του δίνουν. Δίκησ δέν είχε άλλωστε;

Δίπλα ό ένας στον άλλον προχωρούσαν, προς το κέντρο της πόλεως για να τοικτοποιήσουν μερικές λεπτομέρειες του ταξιδιού τους. Ξαφνικά ένα αυτοκίνητο φρενάρισε δίπλα

τους, αγγίζοντάς τους σχεδόν με τὸ φτερό του. Ἐξ ἐνστίκτου, ὁ Ρομπέρ ἄρπαιξε τὴ Νοτέα ἀπὸ τὸ χιτῶνα της καὶ τὴν τράβηξε πίσω. Κάτι ἄμωσ ἐμείνε μέσσα σπὸ νέρι του. Ἄνοιξε τὰ δάχτυλά του γιὰ νὰ τῆς τὸ δώση. Ἦταν ἓνα μικρὸ σακκουλάκι, πού ἐκείνη τὸ πῆρε διαστικά. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σακκουλάκι ἔπεσαν μερικά γράμματα. Ὁ Ρομπέρ πῆρε ἓνα. Ἦταν γραμμένο στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Χωρὶς νὰ δίνη κοιμημιὰ προσοχὴ στὴς δισημορτυρίες τῆς νέας, ὁ Ρομπέρ τὸ διάβασε με ἀπληστία. Ἔτσι ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς γεννησίσεως τῆς κοπέλλας, πού τὸν ἔσωσε. Ἦταν κόρη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τυχοδιώκτες, πού εἶχαν κατορθώσει νὰ φτάσουν στὴν πόλιν τῶν Ἰνκας. Ὁ πατέρας της σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν ἱερέα, ἀλλὰ, πρὶν πεθάνῃ, εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ μικρὴ κορούλα του στὸ μεγάλο ἄρχοντα.

—Νοτέα, ψιθύρισε ὁ Ρομπέρ, ἢ μᾶλλον, Μαρία - Τερέζα, ἐποινέλοψε ἀφοῦ ξανοκύτηταε τὰ χαρτιά, σὲ λίγο θὰ γνωρίσης τὴ Γαλλία, τὴν ἀληθινὴ σου πατρίδα...

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, πρὶν ἀποτελειώσῃ τὴ φράσιν του:

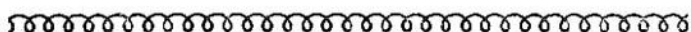
—Σοῦ ὑπάρχομαι νὰ γίνῃς πολὺ εὐτυχισμένη.

Ἐκείνη δὲν κατάλαβε οὔτε λέξι ἀπὸ τὰ λόγια του, ἀλλὰ διαισθανήθηκε τὸ νόημά τους. Ἐνα χαριτωμένο χαμόγελο ἀνθίσε στὰ ὠραία της χεῖλη καί, χωρὶς ντροπὴ, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸ στήθος τοῦ Ρομπέρ.

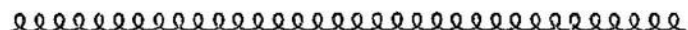
Τ Ε Λ Ο Σ

Τὸ Τρίτο Βιβλίον τοῦ «ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλον

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

εἶναι μιὰ διαπλανητικὴ ὑπερπεριηρέτεια, ποὺ θὰ συγκλονίσῃ! Μέσα σ' ἓνα πλανητόπλοιο, ποὺ ταξιδεύει ἀπὸ τὴ Γῆ στοὺς πλανῆτες, ἡ ἀνταρσία ξεσπᾷ! Κι' ἓνα δράμα ξετυλίγεται στὰ αἰώνια ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ!

ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο. Ε. Γραφεῖα:
Λέκκα 22, Ἀθήναι.—Δημοσιογραφικὸς Διευθυντής: Στέλιος Ἀ-
νδροπούρας — Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Γεώργιος Γεωργιάδης.

«ΔΙΑΜΑΝΤΙ» ΒΙΒΛΙΟΝ 2

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικά μικρά
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΕΣ

Τιμή δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ